

ONDERRIG OOR MOSES

 Goed. God seën jou, Broer Neville. Goeiemôre, vriende. Ek moet nou en dan kyk om uit te vind of dit oggend of aand is. Wel, ek's bly om hier te wees vanmôre. Dis warm, en julle het beslis 'n warm ontvangs gekry. Ons het nie meer lentetyd nie; ons het somer en winter hier, het ons nie? Alles is skynbaar buite orde, op 'n manier.

² Wel, wat my laat gemaak het, ek—ek maak huis skoon. En ek was styf en seer vanmôre. En ek het betyds opgestaan, maar ek het nie besef 'n vrou het soveel werk om te doen nie, hulle moet, om drie kinders gereed te kry en hulle Sondagskool toe te laat gaan. O, goeiste! Baie om te doen, meer as wat ek gedink het daar was om te doen. En gedink: “Wel, nou...” Het gisteraand gewerk, en—en ek—ek het ingekom vanaf die evangelistiese veld...?... Goeiste, is dit nie moeilik om arbeid te bekom nie? H'm! Ek het vyf-en-dertig dollar 'n week aangebied vir iemand om na die baba te kyk, en niemand wou dit doen nie.

³ 'n Kêrel het 'n stuk in die koerant geskryf, hier nie lank gelede nie. Natuurlik, dit gaan nie hiernatoe nie. Gesê hy was hierbo, een of ander politikus hierbo in Kentucky, gesê hy was twee keer in die weermag, hy is drie keer gewond, as 'n held, hy het as 'n burger geleef in die woonbuurt, hy het baie dinge gedoen, twee kinders se lewens gered, en een uit 'n rivier en een uit iets anders, vergeet wat hy alles moes doen. En uiteindelik het hy gedink, wel, hulle moet die woonbuurt reg hou, hy sou vir 'n amp staan. En toe hy het, uit 'n honderdduisend mense, het hy vyf stemme gekry. Hy het die balju gevra of hy 'n afgesaagde haelgeweer kon kry om hom te help om uit die woonbuurt te kom, gesê: “Dit was gevaarlik om selfs in die dorp te woon.” Hy het nie genoeg vriende gehad om hom te help om uit die dorp uit te kom nie. Dis Amerikaanse dankbaarheid, tog, is dit nie? Dis reg. In Amerika, hoe meer jy doen, hoe meer word van jou verwag om te doen. Dis reg, meer van jou verwag.

⁴ Wel, ek wil my komplimente gee vanmôre oor hoe skoon en mooi die kerk lyk. En soos ek nadergekom het, het hulle 'n deur daar gehad om beter sirkulasie te gee. So dis baie goed, wie ook al op die trusteeeraad is en dit help instel het. Dit was beslis baie goed, en dis wel gedaan. Ek dink Broer Hall, as ek dit nie mis het nie, het dit gedoen. Dis wel gedaan.

⁵ Nou, dis 'n bietjie laat, maar julle weet hoe heiligheidsmense is. Sien, dit het geen sekere tyd nie, het ons, Broer Slaughter, Broer Deitsman? [Die broers en ander sê: “Nee.”—Red.] Net alles net soos ons dit neem.

6 Het wonderlike dienste onder in die Suide gehad! Maar ek kon slegs praat net 'n paar dae gelede. Ek het vir vier maande gepreek, aanmekaar, en ek het nie genoeg stem gehad om selfs te—te fluister nie. Ek moes net soort van gebare maak vir my vrou, julle weet, wat ek wou hê, en dis soort van 'n... En toe daarna, en met die terugkom hiernatoe waar dit soort van bietjie van hierdie skynheilige weer gekry het wat ons gehad het, (wel, koud een dag en warm die volgende), het ek regte, regte outydse griep gekry. En ek het opgestaan, 'n paar dae gelede, en weer begin. En so is ons dankbaar vir die goeie Here, egter, vir al Sy goedheid en genade vir ons, en—en hoe goed Hy was. Het wonderlike dienste daaronder gehad, en die Here het ons uitsonderlik, oorfloediglik geseën.

7 En gisteraand, naby middernag, het Broer Wood my onder na sy huis toe geroep, en Broer Arganbright op die telefoon, wat wil hê ek moet begin in Switserland. So, dis te veel aksie vir 'n ou man.

8 So, nou, ons volgende byeenkoms begin op die elfde van hierdie volgende maand, by die Cadle Tabernakel in Indianapolis. By die—by die Cadle Tabernakel in Indianapolis, vanaf die elfde tot die vyftiende. En dan, van daar af, oor na—na Minnea—... Minneapolis; vanaf Indianapolis na Minneapolis, Christen Sakemanne.

9 Nou, ek dink Broer Neville het my gebel, en ek wil wys my... my waardering uitspreek teenoor hom en die Neville trio wat afgekom het en gesing het vir daardie begrafnis vir my, wat ek eergister gehad het. En ek het Broer Neville gevra; het nie enige sangers gehad nie, die Liddick familie; toe Mnr. Liddick Huis toe gegaan het na Heerlikheid. En ek beslis... as sy seun, ek sien hom nie hier nie; en ek het later uitgevind dit was 'n pleegseun. In die wete dat sy pa sterwend was, ongered, huis toe gehardloop om my te kry, voor, en sy pa is gered voor hy gesterf het. So, die grootste ding wat daardie seun ooit gedoen het, was om iemand te kry om vir sy pa te bid voor sy heengaan. En die Neville trio het afgekom en baie pragtig vir hulle gesing.

10 En so het Broer Neville my gevra of ek sou preek vanmôre en vanaand, ook. So julle let op, die Skrif sê: “Vra oorvloediglik dat julle...” So Broer Neville is beslis Skriftuurlik oor daardie dinge, inderdaad! En so, ek sal my bes probeer.

11 Nou, ek het vanmôre gesê, siende dat dit Moedersdag is, en ons wil met die—met die kindertjies praat. Ek het gedink vanmôre sou 'n goeie tyd wees vir—vir klein kindertjies. Nou, ek dink dat die dag van moeder...

12 Nou daar's nie enigiets meer minsaam op aarde, waarvan ons weet, as 'n ware, egte moeder nie. God seën haar dapper siel, 'n ware, ware moeder. Maar ons het soveel plaasvervangers vandag wat—wat “moeder” genoem word, wat nie moeder is nie; hulle

is net vroue wat kinders het, maar nie moeder nie. 'n Outydse moeder is een wat sorg vir haar familie, en nie buite in die sitkamers en danse lê, en heelnag, rook, drink, inkom nie. Sy verdien nie daardie gewyde naam van moeder nie. Sy's net 'n vrou, dis al, wat 'n kind grootmaak; maar nie 'n moeder nie, want moeder het 'n ander betekenis daaraan gekoppel. Nou ek—ek dink as jy. . .

¹³ Nou, oor Moedersdag, wil ek myself baie goed uitdruk. Ek het self 'n ou grys-kop moeder wat daar sit. En ek dink, 'n dag, goed; maar elke dag moet 'n moedersdag wees, nie net een keer 'n jaar nie. En die rede waarom hierdie Moedersdag dinge nou aangaan. . .

¹⁴ En ek sien ons het net 'n handjievool, en ons ken almal mekaar. Ons is huismense, en dis hoekom ons so gaan praat.

¹⁵ Ek dink dat 'n moeder gerespekteer moet word elke dag dieselfde, dis reg, 'n ware moeder. En, maar hierdie dag wat hulle Moedersdag noem, is niks in die wêreld behalwe 'n groot kommersiële onsin nie, net om mense te dreineer van geld. En dis 'n skande vir moeder, 'n Moedersdag, vir een keer 'n jaar: “Wel, ons sal nie na haar toe gaan nie, maar ons sal vir haar 'n bossie blomme stuur en dit sal dit afhandel.” Dis nie moeder nie! My, goedheid! 'n Ware moeder is 'n vrou wat jy. . . een wat jou grootgemaak het, en jy het haar lief, en jy sien haar en praat die heeltyd met haar. Jy gee uiting aan jou liefde vir haar die heeltyd, nie net een dag in die jaar nie.

¹⁶ Maar net voor ek my dramatjie begin, wil ek net graag dit betuig en sommige van julle hernu. En baie van julle het afgesterf, baie van hulle het heengegaan vandat hierdie gedoen is. Dit was in 1933.

¹⁷ Het julle in die koerant gesien, 'n paar aande gelede waar daardie vrou daardie man doodgemaak het, hom buite in haar oprit gegooi het, en net heen-en-weer oor hom gery het met haar motor, totdat sy hom net heeltemal platgetrap het op die pad. En hulle het gesê, die—die prokureurs ensovoorts, gesê: “Kla dit nie jou gewete aan nie?” Sy het gesê: “Ek en God word moeg oor hoe vroeg behandel word.” Huh! Ja, sy's 'n afgod. Dis reg. “Word moeg.” Hoe laag kan hierdie volk daal? Hoe ver kan ons gaan sonder Goddelike oordeel, wonder ek? “Ek en God”? As God skuldig was aan al die onsin wat op Hom gelaai word, sou Hy nie God wees nie, dis al. “Ek en God”? Goeiste! God het niks met so-iets te doen nie. Wonder wanneer sy oorkant in die pyniging is, hoe sy dan daaraan sal dink? O!

¹⁸ Amerika! Nou, julle onthou, as julle dit nie neergeskryf het nie, skryf dit neer. Hierdie is my voorspelling. Sien? In 1933, toe ons dienste gehad het hieronder in die ou, ek glo die Kerk van Christus is nou daar, dit was altyd die ou. . . Dis reg hier oorkant, Broer Neville, net reguit ondertoe. Charlie Kern het altyd daar

gebly. Wat's dit . . . Weeshuis hier oorkant op Meigslaan. In 1933, ek het pas 'n 1933 Ford gekry, en ek het dit daardie oggend aan die Here toegewy. En, voor ek by die huis weg is, het ek 'n visioen gesien. Ek het dit uitgeskryf, ou geel papier wat steeds in 'n Bybel wag. Ek het die einde sien kom.

¹⁹ En, julle, hoeveel kan onthou hoe 'n '33 motor gelyk het destyds? O, dit was soort van 'n lang ding soos *hierdie*, en hoog op aan die agterkant, en afgekap vir die spaarwiel om aan te hang. Ek het 'n visioen gesien, wat: "Dat motors sou lyk soos 'n eier, voor die koms van die Here." Hoeveel onthou daardie voorspelling? Is daar enigiemand oor hierbinne? Broer Seward is weg. En ek reken . . . Dit was 1933 toe ons dienste gehad het hier oorkant. Ek reken net omtrent almal van hulle is nou al weg, van toe af.

²⁰ En ek het voorspel dat: "Amerika, hulle nommer een god sou vroue wees." Dis wat dit is. Alles word gemaak volgens Hollywood. Ek het goed op rekord vanaf die FBI lêer wat julle diep sal skok net om julle te vertel presies waar. En die skandaal oor hierdie filmsterre, daar is omtrent nie een van hulle, wat nie prostitute is nie. En die FBI het dit net onlangs blootgelê. Ek het dit van hulle eie lêer. En so, almal van hulle wat uitleef, selfs hierdie filmsterre, waar hy bewys het, hulle ingegaan het en hulle gekry het, lewe saam met mans, vyf-en-twintig en vyftig dollar per nag, 'n man, oral op-en-af, in Hollywood en oral, het privaat huise gehad en mans daar agterin waar hulle hulle sou uitstuur na hierdie mense. En dis waarna ons opsien, televisie, en—en hierbuite op hierdie skerms en goed, en laat ons kinders dit 'n afgod noem. En noem dit dan *moeder*? Dis ver van 'n moeder af. Dis vieslikheid. Dis presies. En tog gee hulle die pas aan van die dag. Wel, laat hulle, die soort klere wat hulle dra, kyk hoe die Amerikaanse vroue net soos hulle aantrek, en alles. Sekerlik. En Amerika se god is 'n vrou. Nie Jehova nie; hulle het weggedraai Daarvan. Nie vir *moeder* nou nie, nou lê dit ter syde, dis 'n gewyde iets waarvan ons gaan praat; maar ek bedoel *vrou*.

²¹ En, onthou, ek voorspel dat, voor die groot algehele vernietiging, wat ek nie sê die Here het dit vir my gesê nie, maar ek glo daar sal iets gebeur óf tussen nou óf by daardie tyd in '77. Dit kan op hierdie uur gebeur. Maar tussen nou en '77, voorspel ek dat óf 'n groot vernietiging óf 'n algehele vernietiging van die hele aarde, tussen nou en '77, ek het dit voorspel in 1933.

²² Ek het voorspel dat vroue onsedeliker sou raak en die volk sou aanhou val, en hulle moeder sou bly aanhang, of soos moeder soos daardie, totdat hulle sou word, 'n vrou 'n afgod sou word. En naderhand, dat: "Amerika deur 'n vrou regeer sou word." Merk dit en kyk of dit nie reg is nie. 'n Vrou sal die plek van 'n President of iets inneem, van groot, een of ander hoë mag in Amerika.

23 Wanneer, ek sê dit met respek, dames. Wanneer 'n vrou uit die kombuis uitgaan, is sy uit haar plek uit. Dis reg. Dis waar sy behoort. Buitekant dit, het sy geen plek nie. En nou, ek's nie hard op hulle nie, maar ek vertel net wat die Waarheid en wat die Bybel is. Was altyd dat die man die hoof van die huis was, maar dit was in die Bybelse dae. Hy is nie meer nie. Hy's die handpop, of die—die baba-oppasser of iets. En nou, nee, hulle wil die honde versorg, geboortebeperring toepas, en die heeltyd 'n ou hondjie rondra in hulle arms, sodat jy heelnag kan rondloop.

24 Ek—ek praat nie van moeder nie. God seën hulle. Dis wat nou die volk bymekaar hou, halfpad, is 'n ware, goeie, heilige, God-geredde moeder. Dis reg.

25 Maar die skande van hoe verlaag ons vroue is! Ek het 'n stuk uit die koerant gekry, wat ek uitgeknipt het na hierdie laaste Wêreldoorlog, nommer twee, wat gesê het: “Waar is die sedes van die Amerikaanse vroue heen, dat, na ses maande oorsee, is vier uit vyf soldate geskei van hulle vroue, en het hulle met 'n ander man getrou?” En kon nie eers wag vir hulle om terug te kom van oorsee nie, soldate daar oorkant wat sterf op die slagveld! Daardie persoon wat dit doen, is nie werd om moeder genoem te word, daardie gewyde naam nie. Nee, dit is nie. So, ek is altyd “vroue hater” genoem, maar ek is nie. Ek dink 'n vrou is 'n wonderlike ding, en 'n moeder, veral. Maar hulle behoort hulle plekke te hê en nie die plek van 'n man neem, en nie die plek van God neem nie.

26 En vanmôre het ek 'n heiligheid kerk hoor sê, dat: “'n Moeder regeer oor die sterre van die Hemel,” en dit alles. Ek kan voorstel dat Katolieke dit doen oor die maagd Maria, ensovoorts soos daardie, wat, oor aanbidding van daardie dooie vroue, Sint Cecilia en almal soos daardie, wat, wat die hoogste vorm van spiritualisme is. Dis al wat dit is. Enigiets wat bemiddel met die dooies is 'n spiritualisme. So, daar is net een Middelaar tussen God en die mens, en dis Christus Jesus. Dis reg. Geen ander heilige, geen niks buiten die Here Jesus Christus, is die enigste Een Wie 'n Middelaar tussen God en die mens is. Maar wanneer ek die kerke sien, selfs om agter die preekstoel te staan, al die heiligheid weggeneem van Christus en gegee aan moeder, al die heiligheid weggeneem, dan—dan begin hulle en daar het jy dit.

27 So, maar daar is 'n ware moeder oor. Prys God! Net soos wanneer jy 'n skynheilige sien; daar is 'n ware Christen wat werklik die lewe lei. Waar jy 'n voor het, het jy 'n teen. Dis presies reg. En nou, daardie soort moeder en daardie soort kind, oor wie ons nou wil praat in die Bybel.

28 Nou wonder ek hoeveel seuntjies en dogtertjies het ons hier vanmôre? As julle Broer Neville se uitsending gehoor het gister... Hoeveel seuntjies en dogtertjies wil hiernatoe kom en in die voorste stoele sit terwyl ek met julle praat? Wil julle

graag hiernatoe kom? Daar's een, twee, drie, vier, vyf sitplekke hier; een hier, is ses, en 'n paar sitplekkies hierlangs. Wil julle graag vorentoe kom, party van julle kêreltjies wat sonder julle ma's kan wees, en graag hiernatoe wil kom? Julle is meer as welkom! Die moeders kom. . . [Broer Neville sê: "Daar's meer; meeste van hulle in die Sondagskoolkamer."—Red.] O, hulle is in die Sondagskoolkamer. Wel, dis goed. Ons sal 'n paar minute wag, en sal praat, en hulle sal binne 'n paar minute uit wees. En ons sal net rondom vergader, ou klein swart, en bruin, en blou ogies, hierbo, en—en praat met elkeen van hulle. Nou, hoeveel het die Here lief? Sê: "Amen." [Gemeente sê: "Amen!"] Goed.

²⁹ Nou wil ek met die moeders en die kinders praat, en dis op hulle gemik.

³⁰ Vanaand, as die Here wil, wil ek preek oor die eerste wonderwerk wat Jesus gedoen het, en hoe dit gedoen is, en met watter krag, en wat Hy gedoen het toe Hy dit gedoen het. Hoeveel weet wat die eerste wonderwerk is wat Hy gedoen het? Sê dit, almal saam. [Broer Branham en gemeente sê: "Water in wyn verander."—Red.] Dis reg, die eerste wonderwerk wat Hy gedoen het. Nou, as die Here wil. Terwyl ek studeer het, vanmôre, het dit net in my gedagtes opgekom.

³¹ Ek sien ons het ons goeie vriend, Mnr. En Mev. Yeker daar, glo ek, vanmôre. Ek het hulle net opgelet soos ek om die paal gedraai het hierdie kant toe. Nou die dag het ek 'n ondersoek ondergaan; ek moet myself op datum hou met ondersoek vir oorsese pligte. En, toe ek uitgekom het, wie het ek ontmoet behalwe Mnr. En Mev. Yeker, wat daarbuite in die kantoor—kantoor gesit het.

³² Dr. Schoen, in Louisville, 'n baie gawe Christenbroer. Ek sê julle, ek het regtig 'n ware man daar ontmoet, 'n ware wat in God glo en sy vertrouë daar stel. Weet julle wat? Ek sal julle vertel. Ek kry meer dokters wat in Goddelike genesing glo as wat ek predikers vind. Dis reg. Jy praat met hulle. Gesê: "Sekerlik." En toe hy. . . Toe ek gegaan het om te vertrek, het hy my hand geneem, hy het gesê: "Broer Branham, jy doen meer vir die mensdom as wat ek ooit kon doen." Hy het gesê: "Dis reg." Gesê: "Jy kan mense help wat ek nie eens kan aanraak nie." Gesê: "Dis reg."

³³ Ek het gesê: "Wel, natuurlik, jy kan toewerk, of 'n been spalk, of so-iets. Maar God doen die genesing."

³⁴ Hy het gesê: "Dis korrek." Amen. O, ek hou daarvan om wyddenkende, regdenkende mense te sien. Ek dink aan chirurgie, en aan mediese dokter, en aan chiroprakties, osteopaties, Goddelike genesing, en alles tesaam, as enige daarvan enigiemand kan help, is ek ten gunste daarvan. En wanneer jy 'n dokter neem 'n prediker veroordeel; die prediker 'n dokter veroordeel; en 'n osteopaat 'n chirurg veroordeel—veroordeel; die chirurg 'n mediese dokter veroordeel; kan jy dit

voorstel, daar is 'n selfsugtige motief iewers. Dis reg, want elkeen van hulle het bewys dat hulle iemand kan help. Dis presies reg.

³⁵ Nou, die ding daaromtrent is, dink ek, as ons motiewe reg is, en ons harte is reg vir die mense, behoort ons almal saam te werk om ons medemens te help, om 'n makliker lewe te maak. En dan is jou motiewe onselfsugtig, God loof Wie ons alles vrylik gee. Amen. Ja, meneer. O, ons moenie enige selfsugtigheid êrens hê nie; dit moet volmaak wees.

³⁶ As die chiropraktisyn *hierdie* kan help, en die osteopaat *hierdie* een help, die chirurgie *hierdie* een help, en iets anders *daardie* een help, laat ons bid vir dit alles, amen, dat God net Sy dierbare mense sal help om gesond en gelukkig te wees. Natuurlik, het ons nie baie lank om hier te bly nie, net 'n paar dae en ons is op ons pad, weg na êrens anders. So, wat ons probeer doen, is net die lewe 'n bietjie makliker maak sodat julle 'n beter tyd kan hê terwyl julle hier is. Amen.

³⁷ Nou, oor hierdie gedagte, laat ons ons hoofde buig voor ons die Bybel oopmaak, en praat met ons lieflike Verlosser.

³⁸ Ons Gawe, Hemelse Vader, ons kom so nederig vanmôre in U Teenwoordigheid, en dank U bo alles wat ooit op die aarde was, of ooit sal wees, vir die Here Jesus Christus. Want, Hy was die Een Wie God en die mens bymekaar gebring het, en ons arme onwaardige, ongoddelike vreemdelinge verenig het. Weg van God, by—by voorkeur, deur onself; ons het ons eie keuse gemaak en weggestap van Hom af. En Hy was so goed om te kom, en terwyl ons onbehaaglik vir God was, terwyl ons nog sondaars was, weg van God, het Hy ons weer versoen tot die Vader, deur die uitstorting van Sy Eie Bloed.

³⁹ Hoe ons U dank vir Hom! En vandag staan as 'n Middelaar, die enigste Een tussen God en die mens, Wie 'n gebed kan laat kom in die Teenwoordigheid van God, deur die platvorm van Sy Eie Bloed wat Hy gestort het van die aarde tot die Heerlikheid. In hierdie aarde ingekom deur middel van 'n stal, gebore buite in 'n stal. Uit die aarde uitgegaan, deur die doodstraf. Die aarde wou Hom nie hê nie. Hemel kon Hom nie ontvang nie, want Hy was 'n sondaar, Hy het ons sondes op Hom gehad. Die aarde wou Hom nie hê nie. Hulle het Hom verwerp: "Weg met so 'n Persoon!" Hy het selfs . . . nie eers 'n plek om gebore te word, of 'n plek om te sterf nie. En Hy het tussen die Hemele en die aarde gehang; Hemel kon Hom nie ontvang nie, en die aarde wou Hom ook nie hê nie. En Hy het gesterf, in elk geval, om ons van sonde te red, om ons siektes te genees, om ons vreugde te gee en 'n lieflike verblyf, terwyl ons hier op aarde is. Wat 'n Verlosser! O, hoe ons U dank vir Hom!

⁴⁰ O God, laat ons elke bewondering van ons hart uitgestort word op Hom, en Hom alleen. Mag alle respek en elke aanbidding, alles wat van ons lippe of harte kom, mag dit gelê

word op Hom Wie alles waardig is. Hy wat eendag op die Troon gesit het, met die Boek in Sy hand, geen mens in die Hemel of aarde was waardig of in staat om selfs te kyk na die Boek, of die Seëls los te maak wat Dit verseël het nie. En hierdie Lam wat geslag was, die grondlegging van die aarde, gekom, Dit geneem uit Sy hand, die Seëls oopgemaak en die—die Woorde losgemaak, vir die mense.

⁴¹ En, Vader, ons bid vandag dat Sy Heilige Gees ons harte sal losmaak van al sy duisternis, ons tonge sal losmaak van alles wat vuil is, al ons sondes sal vergewe, en al die duisternis sal wegneem, en in ons harte sal inbeweeg vanmôre.

⁴² En veral hierdie kindertjies, God, seën hulle soos hulle hier sit vanmôre saam met hulle pragtige moeder. God, hoe ons U dank vir moederskap, vir ware vroue! Te midde van al hierdie duisternis en afgodediens, en vieslikheid en verderflikheid van die wêreld, tog het ons ware, egte moeders. Hoe ons U dank vir hulle! Jonk en oud, beide, ons dank U, Vader, vir ware moederskap. En ons bid, God, dat U hulle sal seën.

⁴³ Sien, wat hier sit vanmôre, baie van ons broers en susters wat wit rose dra of wit angeliere en blomme, wat beteken dat hulle heilige moeder die hiernamaals ingegaan het, aan die anderkant; nie dood nie, maar lewendig vir ewig. Eendag sal hulle ook kom, onder by die rivier, en daar sal hulle haar weer sien, aan die ander kant. Baie dra rooi rose, moeder is steeds hier. Ons dank U daarvoor.

⁴⁴ Bid dat U ons saam sal seën soos ons U Woord bestudeer, want ons vra dit in Christus se Naam. Amen.

⁴⁵ Nou, die Here seën julle. En ons begin reg in op die Woord vanmôre. Nou, eerstens, voor hierdie klein dramatjie, het ek gedink vir die moeder en die kindertjies, . . . En hulle sal my waarskynlik hoor, want hierdie ding het nogal 'n stem. En ek gaan 'n klein dramatjie gee, want ek het opgelet nou my dienste, partykeer help dramas baie. Dink julle nie so nie? Die kleintjies verstaan dit beter. Ek kyk na 'n paar klein, blink-oog seuntjies wat sit, nou na my kyk, wat mans van môre sal wees, as daar 'n môre is.

⁴⁶ En nou, voordat ons enige drama kan hê, of enigiets anders wat aangaan in die kerk, moet dit die Bybel agtergrond hê. Amen. Dit moet die Bybel agtergrond hê. Eerste, laat ons almal blaai na Matthéüs, die 16de hoofstuk en die 25ste vers, en ons sal hierdie verse lees. Eers, terwyl ons lees, gereedmaak, miskien teen daardie tyd sal die kleintjies uit wees. Nou Matthéüs 16:25, lees ons dit.

Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit verloor; maar elkeen wat sy lewe om My ontwil verloor, sal dit vind.

⁴⁷ Nou, hierdie is 'n baie belangrike Skrif. Laat ons dit almal saam lees. Wat sê julle? Almal, klein kindertjies en almal,

saam nou. [Broer Branham en gemeente lees die volgende Skrif saam—Red.]

Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit verloor; maar elkeen wat sy lewe om My ontwil verloor, sal dit vind.

48 Julle weet, seuns en dogters, en ek weet die oueres sal dit net so geniet soos die kinders sal. Maar, daardie Skrif is so belangrik! En party Skrifte is so belangrik, dat God dit in al vier die Evangelies geplaas het; Mattheüs, Markus, Lukas, en Johannes. Maar, hierdie was so belangrik totdat Hy dit ses keer in die Evangelie geplaas het! Ses keer het hierdie uit Sy Eie Lippe gekom, Jesus.

49 Nou, oorkant in Markus, ons sal soontoe blaai, en na die 8ste hoofstuk van Markus, en vanaf die 34ste vers, en ek sal 'n bietjie daar lees. En ek wil hê julle moet weer hier oplet, met net 'n klein voortsetting van hierdie, waar Jesus dit gespreek het. En onthou, hy het dit ses keer in die Evangelie geplaas, sodat dit seker sou wees! Twee is 'n getuie, maar Hy het dit drie keer soveel geplaas, sien, sodat dit seker sou wees dat julle dit sou onthou.

En toe Hy die skare saam met die dissipels na Hom geroep het, sê Hy vir hulle: Wie agter My aan wil kom, moet homself verloën en sy kruis opneem en My volg.

50 Nou, een van die vertalers het gestel: “Neem op sy kruis en volg My daagliks.” Nou, nou die 35ste vers. Luister.

Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit verloor; maar elkeen wat sy lewe om My ontwil en om die evangelie ontwil verloor, hy sal dit red.

Want wat sal dit 'n mens baat as hy die hele wêreld win en aan sy siel skade ly?

Of wat sal 'n mens gee as losprys vir sy siel?

51 Nou, laat ons die 35ste vers neem en dit nou saam aanhaal. Goed. Nou laat ons dit saam sê. Ons gaan Markus 8:16 neem, nou laat ons dit saam sê; Markus 8:16, verskoon my, Markus 8:16, 35. Nee, ek het dit steeds verkeerd. Markus 8, verskoon my. Markus, Markus, die 8ste hoofstuk, 35ste vers. Nou laat ons dit probeer. Markus, 8ste hoofstuk, 35ste vers. Nou het ons dit. Laat ons dit lees. [Broer Branham en die gemeente lees die volgende Skrif saam—Red.]

Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit verloor; maar elkeen wat sy lewe om My ontwil en om die evangelie ontwil verloor, . . . sal dit red.

52 Dis wonderlik? Nou sal ons reguit voortgaan met ons storietjie, en soos die kindertjies kom, sal hulle hulle plekke inneem. Hou die plekaanwysers hulle dop soos hulle, stilweg, sien of julle hulle hier kan inkry, soos ons neem en ons storie vertel. Ons gaan hierdie baseer, vanmôre, op 'n drama. En ek het, baiekeer, hier 'n paar dae gelede, het ek . . .

⁵³ Broer en Suster Wood was saam met my, reken ek, daarbo by die laaste byeenkoms, en ek het gepreek by die Christen Sakemansontbyt. En ek het 'n dramatjie gegee van Saggéus in die...bo in die wilde-vyeboom, en, toe Jesus verbygekom het, en hoe hy 'n vullisdrom geneem het, julle weet, (en dit gedramatiseer), en in die boom opgeklim het, om Jesus te sien; die sakeman wat bo in die boom gesit het, julle weet, weggekruip vir Jesus. En Jesus het nie geweet waar hy was nie, asof, julle weet. En toe het hy gesê: "O, hulle sê my daardie Man weet dinge en kan dinge voorspel, en weet waar die vis 'n muntstuk gehad het. Ek glo dit nie." En Jesus het reg onderdeur die boom geloop. En hy het gesê: "O, Hy kan my nie sien nie, ek sit in die boom."

⁵⁴ Jesus het gestop en opgekyk, en gesê: "Saggéus, kom af." Nie net geweet hy was daarbo nie, maar Hy het geweet wie hy was.

⁵⁵ So ek dink 'n dramatjie help partykeer die ou mense, die ou seuns en dogters, dieselfde as die jonges.

⁵⁶ So nou mag julle my vra nadat dit verby is: "Broer Branham, waar kry jy hierdie inligting van hierdie karakters en name?" Party van hulle, is ek gehelp deur my goeie vriend Broer Booth-Clibborn. En nog een, deur Joséfus, die groot historikus. En dan boeke oor geskiedenis wat ek gelees het, van hierdie gebeurtenis, ensovoorts. En dis hoe ek my inligting kry van wat ons gaan gee in drama vanmôre, hiervoor.

⁵⁷ Ek sien ons kleintjies kom nou uit, en vir hierdie storie vanmôre wat ons gaan gee. Nou julle klein seuntjies en dogtertjies, as julle kan, soveel as wat wil, kom reguit op hier na voor. Ons het vyf of ses leë sitplekke. En as julle reguit wil opkom hiernatoe, sal ons bly wees om julle te hê. Hulle kom net in betyds vir die klein dramatjie hierbuite.

⁵⁸ En nou, dis hoe ek hierdie inligting bekom het, hoe ek dit gevind het. Iemand mag fout vind en sê: "Wel, ek het nooit daardie deel in die Bybel gelees nie." Maar, as jy nie het nie, geskiedenis het dit opgetel, jy sien. So dis alles dieselfde storie, dis net gegee in 'n—'n—'n drama vorm.

⁵⁹ En, so, dis reg! Dis reg! Dit jou boetie? O, hy lyk beslis na jou! En hy's 'n gawe seun. Jy kan net sien hy is. Goed.

⁶⁰ Nou, wil julle hiernatoe kom en hieronder sit? Daar's twee dogtertjies, of drie dogtertjies. Goeiste, dis net goed en gaaf! Nou, ek wil hê... Hierdie storiëtjie is vir seuntjies en dogtertjies vanmôre. Mejuffrou Collins, ek glo dis jy daar, en die ander sustertjie; jy wil reguit oorgaan soontoe, skat, en gaan sit. Ja, ek glo daar's 'n plek net daar, as die dame haar sakboekie sal—sal skuif. En—en dan, net *hier* oorkant is 'n paar sitplekke hier oorkant.

⁶¹ Ek wil al hierdie seuns en dogters hier aan die voorkant hê, sodat ek met hulle kan praat. Hier, hier het ons 'n paar stoele hier. Ons sal net sien dat julle 'n paar stoele kry. Ja, meneer. Party van

hulle sal ons help net hier. So, ons wil hê hierdie moet wees net vir hierdie seuntjies en dogtertjies. O, goeiste! Is dit nie goed nie? Nou dis . . . Ek reken jy sal nog 'n paar moet hê, Broer Neville, ek sien nog 'n paar wat afkom. En nou is dit net gaaf!

⁶² Hoeveel moeders is hier? Steek jou hand op. O, dis wonderlik! Nou, dis net goed en gaaf.

⁶³ Nou, as julle dogtertjies, aan die agterkant, hiernatoe wil kom, kom reguit op, as julle oud genoeg is om weg te wees van mamma. En mamma jou wil bring hiernatoe, wel, sê vir haar om reguit op te kom. Dis vir mamma, ook. Goed, nou.

⁶⁴ Ek sê julle, kinders, ons het pas 'n vers gelees. Sal julle dit almal graag saam met my wil aanhaal? Sal julle almal graag hierdie vers saam met my wil aanhaal? Nou, dit word gevind in Matthéüs, die 16de hoofstuk en die 25ste vers, waarvan ons gaan praat. Nou hierdie klein . . . Elke seuntjie en dogtertjie, vanmôre, haal dit saam met my aan nou. Sê: "Matthéüs," [Seuns en dogters sê: "Matthéüs,"—Red.] "die 16de hoofstuk," ["die 16de hoofstuk,"] "die 25ste verse," ["die 25ste vers."] Nou haal julle aan saam met my. "Want elkeen wat sy lewe wil red" ["Want elkeen wat sy lewe wil red"] "sal dit verloor;" ["sal dit verloor;"] "en elkeen wat sy lewe om My ontwil sal verloor, sal dit red." ["en elkeen wat sy lewe om My ontwil sal verloor, sal dit red."] Sal dit red! Ja, laat ons dit weer sê. "Elkeen" ["Elkeen"] "wat sy lewe sal verloor" ["wat sy lewe sal verloor"] "om My ontwil" ["om My ontwil"] "sal dit red." ["sal dit red."] Wonderlik!

⁶⁵ Nou, seuns en dogters, weet julle wat? Daar's baie dinge in die wêreld wat baie kosbaar is. En een van daardie dinge is, julle het dit by julle vandag, dis die siel wat binne-in daardie liggaam is. En dis die kosbaarste ding in die wêreld, vir jou. Is dit reg, moeder? Sê: "Amen." [Die moeders sê: "Amen."—Red.] Die kosbaarste ding wat jy het, is jou siel. En nou, as jy jou siel behou, dan gaan jy dit verloor. En as jy jou siel verloor, dan gaan jy dit red; as jy jou siel verloor aan Jesus, sien. Met ander woorde, as jy aan Jesus glo, word jy Sy dissipel. En dan, as jy jou lewe aan Jesus gee, wanneer jy jonk is, soos hierdie, en dan gaan jy . . . Hy gaan dit red tot ewige Lewe. Maar as jy—as jy dit wil behou, gaan jy dit verloor; ja, jy sal verloor. Jy wil maak soos hierdie ander meisies en seuns hierrond, en uitgaan en maak soos hulle maak, dan gaan jy—jy—jy gaan dit verloor. Maar as jy jou lewe vir Jesus wil gee, dan gaan jy dit red vir Ewigheid en vir altyd.

⁶⁶ Nou, onthou julle dit nou, dat dit die kosbaarste ding is in die hele wêreld, is jou sielletjie. En as jy dit behou, sal jy dit verloor; as jy dit vir Jesus gee, red jy dit. Kan julle dit saam met my sê? As . . . Sê: "As ek dit behou," [Die seuns en meisies sê: "As ek dit behou,"—Red.] "sal ek dit verloor;" ["sal ek dit verloor;"] "en as ek dit vir Jesus gee," ["en as ek dit vir Jesus gee,"] "sal ek dit red." ["sal ek dit red."] Dis reg! Nou het julle dit. Is dit nie . . .

⁶⁷ Al julle moeders wat dink dit was goed, sê: “Amen.” [Die moeders sê: “Amen!”—Red.] O, dis gaaf! Dis goed.

⁶⁸ Nou, julle sien, daar’s een ding wat jy kan doen. Nou, gaan jy voort. As jy so wil maak, en hulle wêreldsbegeertes wil hê . . . As die seuns en dogters wil uitgaan en dinge doen, en stories vertel en dinge sê wat verkeerd is, en—en kul en steel, en—en dinge doen wat sleg is, en afskryf in die skool, en dinge, gaan voort; hulle sal verloor. Hulle verloor dit. Maar as jy dit vir Jesus gee, sal hulle nie dit doen nie, en dan sal dit dit red. Dis wat julle wil doen. Is dit nie?

⁶⁹ Nou gaan ons begin met ons klein storieltjie. Nou, dis ons agtergrond, nou onthou julle dit. Nou laat ons ons klein storieltjie begin. Nou, aan die ou mense, en aan die—die vaders en moeders, luister julle, ook, nou; julle, veral julle ma’s en pa’s. Nou net . . . en ons sal begin. Hou julle van klein storieltjies? Hou julle? O, ek hou net van hulle! Veral nou . . . Jy lees baie stories wat nie waar is nie. Maar hierdie storie is waar, absoluut die waarheid, elke Woord daarvan. Dis in God se Bybel, so dit moet die Waarheid wees, sien, want Dis God se Woord. God se Woord is die Waarheid.

⁷⁰ “Nou, jy weet,” gesê: “ek’s so moeg. Ek—ek is—ek is moeg genoeg om te sterf.”

⁷¹ “Wel,” gesê: “waarom gaan jy nie boontoe en gaan bed toe nie? Gaan lê op die bed, die sofa daarbo, en gaan bed toe.”

⁷² Hy het gesê: “Maar, o, ek’s te moeg.” Hy het gesê: “O, skat, as jy gesien het wat ek vandag gesien het! O, ek’s . . . ek, wat . . . ek wil nie eers enige aandete hê nie! O, dis verskriklik, dit wat ek vandag aanskou het!”

Gesê: “Wel, wat was dit wat jy gesien het?”

⁷³ Gesê: “Wel, ek kan jou nie sê, voor die kinders nie, o, dis te verskriklik! Goeiste, dit was erg!”

“Wel, wat was dit wat jy gesien het?”

⁷⁴ “Wel, ek gaan boontoe en net ’n rukkie gaan lê, en dan—en dan na aandete, wanneer ons al die kindertjies in die bed gesit het, dan sal ek jou vertel wat vandag gebeur het.”

“Goed,” het sy gesê.

⁷⁵ En hy het boontoe gegaan. Hy het gaan lê. “O, so moeg! O, goeiste!” Julle weet hoe pappa is, wanneer hy moeg word, net baie moeg!

⁷⁶ En naderhand, die klein blink-oog dogtertjie, sy het begin rondhardloop op die vloer, en ’n bietjie hard gepraat. Gesê: “Sh-sh-sh, sh-sh-sh, moenie dit doen nie. Jy sal pappa wakker maak. En, o, hy’s so moeg totdat hy—hy wou sterf. Hy wou nie meer leef nie. En as pappa so moeg word, wel, moet ons hom ’n bietjie laat

slaap. Moet hom nie wakker maak nie.” En klein Miriam, sy gaan oor en gaan sit, om baie stil te wees.

⁷⁷ En naderhand het sy die aandete gereed gehad, so sy glip met die trappe op en sy—sy roep hom: “Amram?”

⁷⁸ En hy sê: “Ja, Jogébed, hier. Ek kom af.” So het hulle met die trappe afgekom, julle weet, en hulle het ’n goeie aandete gehad.

⁷⁹ So, nadat hulle aandete geëet het, en die klein—klein seuntjie en klein dogtertjie al hulle aandete geëet het, wel, hulle... moeder het die goed weggepak en sy het hulle in die bed ingesit.

⁸⁰ En toe gaan sy in die kamer in, sy en haar man, en hulle gaan sit. Gesê: “Wel, nou, wat was dit wat jy vandag gesien het, Amram, wat jou so—so ontsteld gemaak het vanaand, dat jy nie eers wou leef nie?”

⁸¹ “O,” het hy gesê: “skat, ek—ek kan dit net nie verstaan nie.” Hy het gesê: “Ek het gesien... Wel, ons sien dit elke dag, maar vandag was veral.” Gesê: “O, ek—ek het die verskriklikste gesien wat ek nog ooit gesien het.” Gesê: “Ons arme seuns, party van hulle nie meer as twaalf jaar oud nie, wat daardie groot ou wa trek, met toue om hulle nekke soos daardie. En daardie arme kinders het getrek totdat hulle nie meer kon trek nie, op met daardie groot steilte, daardie groot rotse daaragter, en hulle kon nie verder gaan nie. En na ’n tyd het die wa begin kraak en baie stadig gaan, en na ’n tyd het dit gestop. Daar het ’n man in die pad afgekom, o, hy was ’n maniak! Hy het uitgebrul: ‘Waarom stop julle hierdie wa?’ ‘Wham!’ met daardie groot ou slangwepe, en dit geslaan oor die rug, en die bloed het uit hulle rug gevloei, en afgeloop soos daardie. En daardie arme kinders het net vasgeklou aan hierdie tou en gehuil.” Gesê: “O, Jogébed! Wat kan ons doen, moeder?” Gesê: “Ons is die volk van God. God het ons geseën. Ons is die kinders van Abraham, Isak, en Jakob. En hoekom moet ons slawe wees hieronder aan hierdie dinge? O, dis verskriklik hoe daardie arme seuns gehuil het. O, en ek bid en ek bid en ek bid, Jogébed, en dit lyk asof God my net nie eens hoor nie. Ek bid en ek bid, en dit lyk asof Hy ’n dowe oor het, Hy my glad nie hoor nie. Dit lyk asof Hy nie meer omgee nie.”

⁸² “Nou,” het sy gesê: “kyk, Amram, dit klink nie soos jy nie. Jy’s ’n ware pa, en jy... Dit klink nie soos jy nie, want jy bemoedig ons altyd, vertel vir ons om geloof in God te hê.”

⁸³ “O, maar, skat, wanneer ek soveel bid, en steeds hoor God my nie, en dit lyk asof dit net erger word die heelyd. Hoe meer ek bid, hoe erger word dit.”

⁸⁴ Maar, klein seuntjies en dogtertjies, hoor God gebed? [Die seuns en dogters sê: “Ja.”—Red.] Hy hoor gebed. Antwoord God gebed? [“Ja.”] Ja. Antwoord Hy somer vinnig? Nie altyd nie. Doen Hy dit? Nee. Partykeer laat Hy ons wag. Is dit reg? [“Ja.”] Maar, God antwoord gebed. Doen Hy dit nie? En net omdat alles verkeerd gaan, is dit geen teken dat ons moet ophou bid

nie. Ons bid net aan, in elk geval. Doen ons dit nie? Dis reg. Nou, julle het reg geantwoord. God antwoord gebed. Laat ons dit almal saam sê. “God antwoord gebed.” Ja. Maak nie saak wat die omstandighede is nie, Hy antwoord, in elk geval. Goed.

“Wel, gaan jy op om weer te bid?”

⁸⁵ “Ja.” En pappa het ’n geheime kamer gehad ver bo in die solder waar hy gaan bid het. So hy kom daarbo daardie aand, hy kniel onder aan die kant, hy het gesê. . . Nou het hy gesê: “Jogébed, nou gaan jy aan en gaan bed toe, en jy en die kindertjies. Want, moet my nie pla nie, ek gaan miskien vannag heelnag bid.”

⁸⁶ So, hy kniel neer op sy knieë, en hy bid en hy bid. Ek sien hom sy hande ophig, en sê: “O God van Abraham, Isak, en van Jakob, onthou U belofte aan U volk! Hier is ons ver onder hier in Egipte, en ons is in slawerny. En, o, ons wrede slawedrywers dryf—dryf ons om dinge te doen, en slaan ons rond, en ons arme mense word—word kaal gestroop, en hulle slaan ons met swepe. En ons is U volk. O God, sekerlik sal U gebed hoor! Sekerlik sal U gebed antwoord! En ek bid en ek bid en ek bid, en U lyk asof U my nie eers antwoord nie. Maar, God, ek glo dat U God is, en U sal uiteindelik gebed antwoord.” En hy het aanhou bid soos daardie, omtrent heelnag.

⁸⁷ En die volgende oggend, omtrent drie- of vieruur, kom hy met die trappies af. En hy kyk daar oorkant, en daar was sy pragtige klein vroultjie, klein Jogébed. Sy was daar in die bed aan die slaap. En klein Aàron en klein Miriam is al klaar in die bed gesit, so hulle was net so vaak as wat hulle kon wees, en vas aan die slaap. Goed. Hy sê vir haar. . . Sy het gesê: “Dit word laat, en jy gaan net. . .”

⁸⁸ “Ja, ek het heelnag gebid.” Sy oë was moeg met trane, want hy het gehuil vir die mense.

⁸⁹ En sy het gesê: “Kyk, Amram, jy moenie te erg daarmee aangaan nie.”

⁹⁰ “Nou,” het hy gesê: “luister skat. Dis goed. Maar kyk nou, jy het twee kindertjies om hier groot te maak. En die las is myne. As iemand nie bid vir ons arme mense nie, wat sal van hulle word? Wat gaan gebeur as iemand nie die mense ter harte neem nie? Iemand moet bid.”

“Wel,” sê sy: “Amram, die las is nie net joune nie.”

⁹¹ “Wel, dit lyk so. En in elk geval, ek sal in elk geval, die heeltyd bid!”

⁹² Gaan werk toe daardie dag. En elke dag kom en gaan hy, en dieselfde ou stryd. En hy het ’n harde werk gehad. Hy moes. . . Hulle het sement in yslike groot vorms gegiet, en hy moes daar staan langs daardie groot hoogood. Wanneer hulle dit sou oopmaak, o, goeiste, sou dit amper sy vel verskroei, daardie

verskriklike hitte! Hy sou daardie bakstene terugdruk daarin en hulle bak, hulle uitbring; om yslike groot paaie te bou, en yslike groot hoë torings, vir afgode en alles. En hierdie ware Christenman daaronder, wat so werk, vir die vyand. Maar hy was 'n slaaf, hy was in gevangenisskap. Hy moes dit doen.

⁹³ Elke aand wanneer hy huis toe sou kom, sou hy bid. En weer met die trappe opgaan, en bid en bid en bid, en weer afkom. Niks beter geword nie; heeltyd slegter word.

⁹⁴ En eendag, oorkant by die werk, het hy 'n gerug gehoor. Gesê: "Wat's dit? Wat is dit? Vertel my!" Iemand het aan 'n ander gefluister. Naderhand, voor die dag verby was, was dit oraloor die hele land, wat sou gebeur.

⁹⁵ Wat was dit? 'n Raad sou daardie aand vergader. Ou Koning Farao, die ou bouse koning, sou al sy mense bymekaar roep, en een groot vergadering hou. So, hulle het hierdie groot raadsvergadering gehou daaronder.

⁹⁶ So, daardie aand het hy ingegaan, o, hy was net heeltemal neerslagtig. Hy gaan in, en sy vrou sê: "Amram, skat." Sy het hom by die deur ontmoet en hom gesoen, en gesê: "Ek het jou aandete net reg en warm. Maar," gesê: "skat, jy lyk so bleek. Wat's fout?"

⁹⁷ Gesê: "O, Jógébed, as jy net geweet het wat aangaan! O, dis erger as ooit!"

"Wat?"

⁹⁸ "Sh-sh, kan dit nie vertel nie, die kinders is hier. Wag tot na aandete, en ek sal jou daarvan vertel."

"Goed."

⁹⁹ So, sy het die aandete gereed gehad. En het aandete bedien, en al die kindertjies geneem en hulle in die bed gesit.

¹⁰⁰ So, hulle het ingegaan. Hy het gesê: "Jógébed, ek wil vir jou iets vertel." Gesê: "Een van die verskriklikste dinge is aan die gebeur."

"Wat?"

¹⁰¹ Gesê: "Hulle gaan nog 'n vergadering vandag hou, vanaand. En wanneer hulle dit doen, gaan hulle nog 'n las op ons volk plaas."

¹⁰² So, dan, laat ons oorgaan na die koning se paleis. Koning Farao bring hulle almal daar uit, en het gesê: "Goed, al julle generaals! Wat is fout met julle almal hierrond? Ek gee my bevel hierrond! Hierdie mense word die heeltyd meer! Wat makeer? Kan ons dit nie stop nie?" Gesê: "Eendag sal daar 'n ander leër hier inkom. En al hierdie vyande van ons, uit Goosen daar oorkant, hierdie Israëliete, sal hulleself by hierdie leër aansluit, en hulle sal ons oorwin. En ons groot ekonomie sal afgebreek word, ons groot koninkryk sal vernietig word. Hulle sal ons inneem. Wat is fout met julle? Sê iets, iemand! Weet julle nie

iets om te sê nie?” O, hy was gemeen, en baie gemeen. Al die generaals, wat bewe.

Een van hulle het opgestaan, en gesê: “Lank lewe Koning Farao.”

“Wel, sê wat jy gaan!”

¹⁰³ Gesê: “Lank lewe die koning. U hoogheid, meneer,” het hy gesê: “ek sou verlang dat U nog laste op die mense plaas.”

¹⁰⁴ “Jou domkop! Jy het alreeds baie laste op die mense geplaas, en tog vermeerder hulle. Wel, jy, as dit al die idees is wat jy het, hou dit net vir jousef!” O, hy was rof.

¹⁰⁵ Naderhand het een opgestaan, yslike groot glimlag op sy gesig, soos die duiwel. En hy het gesê: “Lank lewe die Koning Farao.” Gesê: “Ek het die idee.”

Gesê: “Wel, praat! Moenie so daar staan nie!”

¹⁰⁶ Hy het gesê: “Ek sê u wat ons kan doen.” Gesê: “U weet, die mense neem so vinnig toe.”

¹⁰⁷ “Ja, dis reg!” Gesê: “Party van hulle, party van hulle mense het selfs soveel as veertien kinders, partykeer het hulle twintig kinders. En ons mense het nie, miskien een.” Gesê: “Hulle vermeerder so vinnig, hulle bedek net die hele land.”

¹⁰⁸ Sien, God was besig om iets te doen. Sien, God strooi altyd sand in die duiwel se oë, julle sien. Sien? Hy weet wat Hy doen. Sien? En al hierdie vroue wat net baie kinders gehad het.

¹⁰⁹ “Wel,” het hy gesê: “lank lewe die koning. Wel, ek sal sê wat. Elke keer wat ’n vrou geboorte skenk aan ’n klein seuntjie babatjie. . . Gaan uit in die land hier en kry ’n paar vroue, en wat nie moeders is nie. Julle sien, vroue wat nooit kinders gehad het nie, vroue wat nie kinders wil hê nie en nie kinders liefhet nie, ou lang-neus hekse. Sien, hoe langer die neus, hoe beter! Ou lang vingers, gevefde gesigte, en kry hulle. Hulle weet nie wat ’n moeder se liefde is nie. So dan, as ’n klein seuntjie babatjie gebore word, wel, laat hulle gaan en daardie klein seuntjie babatjie kry, en hom uitbring en sy kop teen die muur stukkend slaan, dit teruggooi in die huis na die moeder soos daardie. Gooi hom af in ’n diep put. O, beter as dit, neem hom uit en maak sy hande en voete vas, en gooi hom uit, en maak die krokodille vet. Dis die manier om daarvan ontslae te raak. Dan sal hulle nie te veel toeneem nie, want daar sal geen mans oor wees nie; al die seuntjie babatjies doodgemaak.”

¹¹⁰ “O,” sê Farao: “dis goed! Dis ’n goeie idee!” Sien wat is die duiwel? Hy’s boos, is hy nie? Gesê: “So dis wat gedoen moet word! Gaan kry. . . Jy het. . . Nou, siende dat jy die idee gehad het, sal ek jou net opsiener daarvan maak. Gaan jy uit en kry al die ou vroue waarvan jy weet, wat—wat nooit moeders was nie, en hulle het nie kinders lief nie. En hulle is. . .” Hulle. . .

¹¹¹ Julle sien, dit verg 'n moeder om 'n kind lief te hê. Onthou jy hoe moeder jou liefgehad het? Wel, nou sien, moeder het die klein babatjies lief.

¹¹² Maar hulle moes iemand kry wat—wat hulle nie. . . wat geen kinders gehad het nie, geen kinders wou gehad het nie, net—net—net regte ou nare vroue. En gesê: “Maak hulle polisie. En wanneer jy hulle polisie maak, en hulle opdragte gee dat hulle in enige huis kan ingaan wat hulle wil, en elke klein babatjie uithaal en sy kop teen 'n muur stukkend slaan, en dit vir die krokodille gee om te eet. Elke klein babatjie!” O, hoe wreed! Weet julle wat het hulle toe gedoen?

“Goed, dis goed!”

¹¹³ Die volgende dag toe Amram daaronder gewerk het, het hy gehoor dat daardie opdrag uitgevaardig is.

¹¹⁴ O, hy gaan huis toe. Hy het gesê: “O, Jogébed! O, liefeling, laat ek vir jou iets vertel. Jy weet wat daardie opdrag was, wat uitgevaardig is? Om al die klein seuntjie babatjies dood te maak.” En hy het vir haar vertel. Gesê: “O, ek kan dit net nie verduur nie.” Hy het boontoe gegaan, om te bid. Daardie nag het hy gebed soos hy nog nooit tevore het nie.

¹¹⁵ Is ons veronderstel om aan te hou bid? O, hou aan bid! Is dit reg? Hou net aan bid, maak nie saak wat aangaan nie. Hou aan bid!

¹¹⁶ Nou, en die eerste ding waarvan jy weet, hy het heel nag gebed: “O God, wees genadig! Help, God! Ons bid dat U ons op 'n manier sal help.” Weer het hy afgekom, omtrent daglig.

¹¹⁷ Dag na dag, en, o, wat 'n geweene oral in die land! Elke dag sou hulle hoor van moeders wat skreeu, op-en-af in die strate. Hulle sou hulle klein babatjies uit hulle arms neem, hulle klein, oulike klein seuntjie babatjies. Daardie ou hekse sou daar ingaan en, hulle klein voetjies neem, en hulle teen die mure slaan en hulle doodmaak, en hulle vir die krokodille gooi. Die arme ma sou op haar knieë gaan, en sy sou skree: “O, moenie my babatjie neem nie! Moenie my babatjie neem nie!” En, o, watter tyd het hulle beleef!

¹¹⁸ Julle weet hoe moeder klein babatjie liefhet, en hoe sy hulle soen op die ken. Onthou hoe moeder jou sou neem en—en jou was, en jou soen, en—en—en sou sê hoe mooi jy was. En hoe sy jou in die bed gesit het in die aand. En, o, as—as jy sou. . . 'n deurtjie sou oop wees, klein trekkie sou deurkom, so-iets, o, goeiste, sy sou sommerkinnig hardloop en die deur toemaak, die klein babatjie toemaak, en, julle weet, sy neem dit. Sy het jou liefgehad. Sien? Sy het jou liefgehad. O, sy het daardie arme dingetjie liefgehad wat God haar gegee het, wat hulpeloos was en nie homself kon help nie, so sy het daardie babatjie liefgehad. En sy het net haar klein babatjies gesoen en met hulle gespeel, omdat sy 'n ware moeder was. Sien?

119 Maar hierdie ou vroue wat die babatjies doodgemaak het, hulle het nie geweet wat moederliefde was nie. Dit was nie moeders nie. Al waaraan hulle gedink het, hulle het net 'n lekker tyd in gedagte gehad, dinge van die wêreld, so hulle sou ingaan en daardie klein babatjies doodmaak. Julle is te jonk om te weet, maar dit gaan steeds voort. Dis reg. Nou julle volwassenes weet waarvan ek praat. Dis reg, te veel daarvan! O, julle sê: "Ek sou neem . . ." Maar aborsiegeval is dieselfde ding. Goed, maar julle sien, hulle weet nie wat moederlewe is nie. Julle weet wat ek bedoel wanneer ek sê "ware moeders"! Dis reg. Geen verskil nie; dieselfde duiwel! So daar, dan, hulle . . . Dink net aan die duisende maal duisende maal duisende, jaarliks, so erg soos dit was in Egipte, of erger.

120 En daar, dan, het hulle ingekom, hulle het nie 'n moeder se liefde gehad nie, so hulle sou daardie klein babatjies neem en hulle doodmaak. O, dit het erger en erger gegaan. En eendag het daar nog 'n gerug versprei, hulle sou nog 'n vergadering hou.

121 Faraο het al sy raadgewers byeengeroep, en almal van hulle bymekaar. Hulle het daar ingekom. Gesê: "Goed, hulle neem steeds toe! Wat sal ons nou daaraan doen?"

122 Hierdie selfde ou geslepe, gladde duiwel-gesig kêrel, het opgestaan. Hy het gesê: "Lank lewe Koning Faraο. Ek het die idee. Kyk, u het die mans aan die werk. U het hulle 'n hooggoond van bakstene laat kry, soveel elke dag, hulle dit uit strooi laat maak. U het die—die klein kindertjies doodgemaak en goed, maar hulle neem steeds toe. Die ding wat u behoort te doen, is om die vroue ook te laat werk. As u die vroue laat werk, dan sal hulle nie . . ." Nou, dis nie 'n vrou se plek nie. Nee. So hulle het gesê: "Maar u moet die vroue laat werk, en hulle daarbuite plaas, en hulle ook laat bakstene maak. En dan sal hulle so moeg wees wanneer hulle inkom, hulle—hulle kan nie hulle man se aandete kook nie, hulle kan nie 'n goeie mamma wees nie, sien. En so, as hulle werk toe gaan en voortgaan soos daardie, so hulle—so hulle sal nie in staat wees om dit te doen nie. So, laat u hulle ook werk."

123 "Dis goed! Goeiste, jy's 'n wyse man." So hy laat al die vroue werk.

124 En hier kom arme ou Amram, kom daardie aand in, gesê: "O, Jogébed, ek weet nie wat ons gaan doen nie. Nou laat hulle al die vroue werk. Ek—ek sê jou, o, ek weet net nie wat om te doen nie! Ons is—ons is—ons is net . . . Ons is slawe, en ons word erger en erger. Ek—ek sal dit voorspel: as God ooit enigiets vir ons doen, sal dit wees nadat ons almal dood is."

125 Nou, God wag nie so nie. Doen Hy dit? Nee. God hou ons net partykeer dop. Doen Hy dit nie? Goed.

126 So toe, daardie nag, het hy gesê: "Ek gaan op en bid soos ek nog nooit tevore gebid het nie!"

127 Nou, dis hoe om te bid. Is dit nie? Bid soos jy nog nooit tevore gebid het nie, raak regtig ernstig! Sien, as jy net opgaan en sê: “Here, seën *So-en-so-en-so*.” God gee nie—nie veel aandag daaraan nie. Maar wanneer jy werklik ernstig raak! Wanneer julle klein seuntjies en dogtertjies bid, raak ernstig! Doen julle dit in die skool? Vra julle—julle God om julle in die skool te help? Wanneer—wanneer julle skool toe gaan, en julle behaal nie baie goeie punte nie, gaan julle in en sê: “God, ek—ek wil hê U moet my help.”

128 Bid julle? Hoeveel seuns en dogters bid? Laat ons julle hande sien. O, dis gaaf. Nou, dis goed. Het julle ’n geheime plek waar julle gaan bid, waar mamma en pappa julle nie eers sien nie? Bid julle so? Bid julle, julle so. Het ’n klein plekkie, glip uit en bid, en sê julle gebedjie. Sê julle dit elke aand voor julle bed toe gaan? Wanneer julle opstaan in die oggend . . . ? . . . O, dis goed. Hoeveel ander seuns en dogters, steek julle hand op, wat bid, ver oor die gebou. O, is dit nie goed nie! Wel, nou, dis goed. Dit wys julle het ’n ware moeder en vader wat julle leer om hierdie dinge te doen. Nou, nou wanneer julle regtig in die nood beland, beter julle opreg bid. Nie waar nie?

129 So, klein Amram, hy het opgegaan. O, goeiste! Hy wou geen aandete hê nie. Hy het gesê: “Dis te erg. Goeiste!”

“O,” het sy gesê: “jy moet aandete eet, pa.”

“Kan dit net nie doen nie, Jogébed. Ek kan dit net nie doen nie. Ek—ek. . .”

130 “O,” gesê: “maar jy verloor gewig, en jy’s senuweeagtig, en jy’s bleek in jou gesig. Jy bring jou kos op, en goed.”

131 “O, ek weet nie wat om te doen nie! Maar,” het hy gesê: “skat, as iemand nie die mense ter harte neem nie, as iemand nie vir die mense bid nie, wat sal ons maak? Ons raak erger. Sekerlik, een of ander tyd, sal God hoor!”

132 Ja, dis reg. Dis reg. God sal hoor. Raak jy ernstig en bly net daar!

133 O, hierdie keer gaan hy anders boontoe. Wanneer hy dié keer boontoe gaan, kniel hy neer, hy steek sy hande in die lug op, skree: “God, ek praat nou met U!” Amen. Ernstig raak! “God, U het ore, en U kan hoor. U het oë, en U kan sien. U het ’n geheue; U ken U Woord. U ken U belofte. Ek pleit tot U, God, kyk hieronder! Die God van Abraham, Isak, en Jakob, dat U mense in nood is, en hulle sterf. Doen iets vir ons, God!” [Broer Branham slaan drie keer op die preekstoel—Red.] “Ons moet U dadelik kry! Ons móét U net kry, of ons sal vergaan. Ons móét U kry. Ons móét net, as ons wil lewe.” Dis wanneer jy regtig bid. O, hy het gebid!

134 Julle weet, partykeer, wanneer mense bid, word hulle moeg. Raak hulle nie, ma en pa? O, raak so moeg! Broer Branham raak partykeer so moeg, ek word amper flou wanneer ek ’n lang tyd

gaan bid; raak net flou, eet glad nie, en dinge, vir dae; en bid en bid en bid, en preek. En ek bereik net 'n punt waar ek gaan flou word, amper. En partykeer raak mense so. Dis geen tyd om op te gee nie. Hou aan! God sal antwoord! [Broer Branham slaan drie keer op die preekstoel—Red.] Ja, meneer. Hou aan vashou! Ja, meneer.

¹³⁵ So hy gaan op met die klein, ou krakende trappies. En ek kan Jogébed sien verbykom, en sê: “O, Amram, moenie. Skat, ek—ek glo...”

¹³⁶ “Nou, Jogébed, kyk, jy’s ’n goeie, lieflike...” Sy was pragtig, mooi moedertjie. En hy het haar op die wang gesoen, julle weet, en haar geklop soos *daardie*. Gesê: “Nou, moeder, gaan jy terug en sit Aäron en—en klein Miriam in die bed. En ek gaan op om te bid. En nou, as jy my hoor huil, moet jy nie opkom nie.”

¹³⁷ “Wel, maar, Amram, wat gaan jy doen, skat? Jy, jy’s omtrent dood.”

¹³⁸ “Ja, maar ek—ek het ’n las vir die mense op my hart. Ek moet iets daaraan doen. Ek moet op my knieë bly. En so al die mense...” Hy het gesê: “Vandag, net vandag, onder by die steenheuvel, was ek daaronder, het aanhou sê: ‘Wel, sekerlik, sal God hoor!’ En een groot ou man het nadergekom, het sy hande op sy heupe gesit, en gesê: ‘Wanneer sal Hy hoor? Wanneer sal Hy hoor?’ Sien hoe mense selfs bitter raak? Hulle raak teen God, omdat hulle bid en bid en bid, en niks gebeur het nie. En hierdie een bid en bid en bid, en niks het gebeur nie. En al die priesters sê: ‘Die dae van wonderwerke is verby, en al wat ons kan doen is net gebukkend gaan onder hierdie slawedrywers wat heidene aanbid, of heidense afgode, ensovoorts. En wat kan ons doen?’” Maar hy het gesê: “Maar ek glo in Jehova! Amen! Ek glo Hy antwoord steeds gebed!”

¹³⁹ Glo julle dit? [Gemeente sê: “Amen!”—Red.] Julle glo dit? Amen! Almal van julle wat dit glo, sê: “Amen.” [“Amen.”] Antwoord steeds gebed! Goed.

¹⁴⁰ Ou swak liggaampie, baie gewig verloor. Op met die krakende trappe gaan hy, gaan soontoe en kniel neer. Hy het gesê: “O Jehova!” O, hy het gebid soos hy nog nooit tevore gebid het nie! Hy het gesê: “Jehova, kyk hier! U’s ’n regte God. Ons glo dat U ore het. Ons glo dat U oë het. En U weet alle dinge. En ons glo U is die God van die Hebreërs, en ons is die volk van die belofte. Ons glo U hou U Woord.” Gesê: “Kyk na hierdie heidene hierbuite, hoe hulle ons goedkoop arbeid gebruik, en yslike groot paaie en afgode bou, en alles. U, Jehova, sou U in die Hemel sit en die heidene oor U laat regeer? Ek glo nie U sou dit doen nie.” Amen!

¹⁴¹ Ek glo steeds nie Hy sal dit doen nie! Amen! Wanneer die duiwel inkom; God is steeds God! Reg! Hy sal nie hierdie duiwels toelaat om dit te doen nie. Ek glo dit, vandag, dat wanneer mode

en onsin, en al hierdie gemors wat aangaan; steeds, God regeer steeds en Hy is steeds God! Reg! Wat ons nodig het, is iemand soos Amram, wat die las op hulle hart het, wat daar sal bly en dit sal deurbid, totdat die Hemel oopgeklou is oorkant, God afkom en gebed antwoord. Amen.

¹⁴² “Nou kyk hier,” het hy gesê: “God, laat U die heidene U volk bespot soos hierdie? Weke en maande en jare het verbygegaan. Ons bid die heelyd, met trane, maar . . . [Leë kol op band—Red.] O God, sal U so-iets toelaat?”

¹⁴³ Ek wonder vandag, dat wanneer honderde klein babatjies gegooi word in die riviere en slykputte, en nie toegelaat word om te lewe nie, en aborsiegevalle en alles anders gepleeg word; O Jehova, sal U toelaat dat sulke goed aangaan? [Broer Branham het ses keer op die preekstoel geslaan—Red.] Vandag, wanneer whisky en bier, en naglewe, en alles, uitroep. En selfs die preekstoel het so swak geword dat hulle bang is om enigiets daarteen te sê. Jehova, sal U toelaat dat sulke onsin aangaan? Hy sal eendag antwoord. O, Sy toorn is verskriklik wanneer dit kom. Ja, meneer. Vroue wat uitgaan en hulle babatjie se oë 'n sigaretasbak maak, om as in te gooi, en alles. En mense neem hulle klein babatjies uit na bierplekke, klein seuntjies en dogtertjies wat sit, ses of agt jaar oud, wat drink, en sulke dinge. En die volk wat dit wettig, en: “Dis alles reg.” O, goeiste! Dink nie Jehova sien dit nie? Wanneer, hulle bespot selfs die mense wie regtig reg is met God. Al hierdie dinge wat aangaan, bespot. Hou vas, bly net vashou! Jehova sal antwoord. Moenie bekommerd wees nie. Goed.

¹⁴⁴ Ons gaan 'n bietjie verder aan. Ons vind hom daarbo aan die bid. En hy raak net so moeg, hy gaan lê. Hy bid net totdat hy op die vloer val. Hy kan nie verder gaan nie, en hy het 'n uiltjie geknip. Hy het wakker geword. “Wat makeer? Kyk hier rond! Waar kom daardie Lig vandaan? O, kyk, wat daar in die hoek staan.” Daar het 'n Engel gestaan, Sy swaard wat aan Sy sy hang. O, hy het weer gekyk, en hy het sy oë gevryf. Hy het op sy knieë gekom, hy het gesê: “Here, o, o, wat—wat sou U van my verlang?”

¹⁴⁵ Hy het gesê: “Amram, ek is die Engel van God. Ek is uit die Hemel gestuur, om vir jou te sê God het jou gebed gehoor. En Ek het gekom om vir jou te sê dat Hy 'n verlosser gaan stuur. Hy onthou al Sy belofte.” Ek sien nou die Engel; kyk na Hom, Hy trek hierdie swaard uit. Hy wys dit na die noorde. Amram het gekyk. Hy het gesê: “Net die punt van hierdie swaard lê die beloofde land. En Ek het Abraham, Isak, en Jakob belowe, julle vaders, dat julle mense daardie land sou beërwe. En Ek het die gekerm van die mense gehoor, Ek het die geweën van die kinders gehoor, en Ek het afgekom. En Ek wil hê jy moet weet jy gaan 'n groot rol hierin speel, Amram, omdat jy getrou in gebed was. Jy was getrou in jou huis. En omtrent dié tyd volgende jaar, gaan

Jogébed, jou pragtige vroutjie, 'n klein babaseuntjie omhels. En daardie klein babaseuntjie gaan 'n verlosser wees." Glorie!

¹⁴⁶ Hy het gesê: "O, ja. Ja. O, ja. Ja. O, Hy is so mooi." Hy het gekyk, en die Engel het begin oplig. Net gelyk of die hele hemele oopmaak, en Hy het uit die kamer uitgegaan. Hy het 'n bietjie gewag. Hy het gesê: "O, ek is nie buite myself nie."

¹⁴⁷ Hy het baie vinnig teen die trappe afgegaan, en gesê: "Jogébed! Jogébed, baie vinnig!"

Gesê: "Ja, wat's fout, skat?"

¹⁴⁸ Gesê: "Sit regop!" En die maanlig wat in die kamer ingeskyn het, was. . . Sy het pragtig gelyk. En hy het gesê: "Ek het pas 'n Engel van God gesien, en Hy het vir my al hierdie dinge vertel."

"O, hoe het Hy gelyk?" het die moeder gesê. "Hoe het Hy gelyk?"

¹⁴⁹ Gesê: "O, Hy was pragtig. Hy het 'n blink kleed aangehad. Sy oë het gevonkel. En Hy het 'n swaard in Sy hand gehad, en Hy het dit na die noorde gewys." Dis die rigting, julle weet, wat die beloofde land van Egipte af lê; in daardie rigting, Palestina. Hy het gesê: "Hy het na die noorde gewys. En Hy het gesê dat ons 'n baba gaan kry omtrent hierdie tyd volgende jaar, en hierdie babatjie gaan kom en 'n oorwinnaar wees, en gaan Sy volk verlos. O, halleluja, Jogébed!"

¹⁵⁰ En hy het opgelet sy is wit. Haar gesig, haar oë het gestaar, haar groot oë het gekyk. "Jogébed, wat's fout?"

"O, Amram! Nee, nee, nee! Ons het 'n babaseuntjie?"

"Ja."

¹⁵¹ "O, jy. . . Dit kan nie wees nie. Weet jy wat? O, as jy nooit hierdie visioen gehad het nie. Jy weet wat, Farao, hy maak al die klein babatjies dood."

¹⁵² "Ja. Maar, jy weet, as God ons hierdie babatjie gee, sal God sorg vir die babatjie. Amen! God het belowe. God sal vir hom sorg."

¹⁵³ Wel, die volgende dag gaan hy uit werk toe. En al die kêrels daarbo, hulle sien Amram. In plaas van om te kom, julle weet, heel krom en vermoeid; het sy skouers regop gehad, gesê: "Gee nog 'n paar bakstene. Komaan, laat ons gaan!"

"Wat makeer?"

"Prys God! God gaan gebed antwoord." O, nee. . .

¹⁵⁴ Julle weet, dit laat jou goed voel, wanneer jy 'n antwoord kry. Weet ons dit nie, pa en ma, wanneer God 'n antwoord gee nie? Jy hoef nie 'n visioen te sien nie. Jy weet die antwoord is daar, dis al. Dis al, jy weet die antwoord is daar.

155 Nou, luister nou mooi, ek wil hê julle moet luister wat gebeur het. Nou julle weet, naderhand, gesê: “Goed, Amram, wat’s fout met jou?”

156 “God gaan gebed antwoord! God gaan gebed antwoord!”

“Wel, hoe gaan Hy gebed antwoord?”

“Dit maak geen verskil nie.”

157 Een ou kêrel het nadergestap, en gesê: “Nou, wanneer dink jy sal Hy ooit antwoord?”

158 “Wel, ek gaan jou nie vertel nie, want jy’s in elk geval ’n ongelowige. Gee vir my nog ’n paar bakstene aan.” Hulle ingegooi soos daardie! . . . ? . . . Gee nie om nie; jy hoef nie vir ongelowiges alles te vertel nie. Hoef jy? Maak nie enige verskil nie. Nee, meneer. Beslis nie. “Gee vir my nog ’n paar bakstene aan. Halleluja! Gaan gebed antwoord!” Dis hoe jy voel wanneer jy weet dit gaan gebeur. Is dit nie? Ja, meneer.

“Wel, hoe gaan Hy dit doen?”

159 “Jy weet in elk geval nie, so hou net aan bakstene aangee.” Sit hulle almal daarin, al daardie ou bakstene daar ingekry.

160 Daardie aand het hy huis toe gegaan, gesê: “O, Jogébed, dink daaraan, ons gaan ’n baba kry! O, hy gaan die verlosser wees! God gaan hom stuur. O, hy gaan wonderlik wees.”

“O, maar ek’s so . . .”

161 “O, moenie so bekommerd wees nie! Moenie so bekommerd wees nie! Goeiste! God is aan—God is aan die hoorkant nou. God het ore; God kan hoor. God het hande; Hy kan verlos.” So, o, hy het baie geloof gehad.

162 Julle weet, wanneer jy deurbid, jy ’n antwoord kry, dan het jy regtig baie geloof. O! Het jy ooit vir enigiets gebid, en jy het geweet God gaan dit vir jou doen? Doen julle klein dogtertjies dit, en julle klein seuntjies? Ja. Sekerlik. Dis wanneer Hy . . . Dis wanneer jy weet dit gaan gebeur. Goed.

163 ’n Hele jaar gaan verby. En die eerste ding waarvan jy weet, hier kom Amram in van die werk af eendag. En wat het gebeur? Die oulikste klein babatjie, o, hy was ’n klein skatjie, omtrent so lank. En so het sy hom opgetel, hom vir Amram aangegee. En hy soen hom, julle weet. Hy het hom lief, sien. En moeder het hom vasgehou. O, wat ’n skat! Sy het gesê: “O, ek is so bang, egter, julle weet. Hierdie klein babatjie, hy’s so ’n lieflike ou dingetjie.”

164 En julle weet wat? Die Bybel het gesê dit was die mooiste babatjie wat ooit gebore is. Nou, ek weet moeders sal verskil van my daaroor. Uh-huh. Hulle het gedink. . . Jou moeder het gedink jy’s die mooiste klein babatjie. Nie waar nie? Ja. Sy het ’n reg om so te dink. Maar die Bybel het gesê hierdie was ’n mooi klein babatjie. O, hy was ’n juweel. God het Sy hande op hom gehad, julle weet. So, o, hy was die oulikste klein dingetjie! Hy

sou daarop lê, en hy—hy sou net 'n klein grynslaggie maak, met geen tande nie.

¹⁶⁵ Het jy nie 'n klein boetie gehad en hulle, wat dit sou doen, wanneer hy geen—geen tande gehad het, net grynsag soos *daardie* nie?

En die eerste ding waarvan jy weet: “Wah!”

“O, my goedheid! Sjoe! Ek weet, laat ons hom net wegsteek.”

“Wat makeer? Wat doen julle?”

¹⁶⁶ “Neem hom ondertoe. Julle weet wat die bevel is. Sien, as daardie ou lang-neus hekse hier verbykom, sal hulle ons babatjie neem en dit doodmaak. Dis reg. Ons kan dit nie laat huil nie.” So, o, dit het bietjie ontbyt of aandete nodig—nodig gehad. So, die moeder neem dit oorkant na die hoek toe, sy laat dit drink, julle weet. En so was hy toe reg.

¹⁶⁷ So, 'n paar nagte daarna, het hulle met hom gespeel. En: “Wah,” daar het hy weer gegaan, julle weet, begin huil. Vinnig het sy weggegaan, en weggesteek, hom vinnig versteek soos daardie. En onderin, ver agter aan die agterkant, in 'n muur, het Amram 'n plek gemaak waar hy die babatjie kon versteek.

¹⁶⁸ En toe, eerste ding waarvan jy geweet het, het hulle iets met die trappe op hoor gaan. . . [Broer Branham klop ses keer op die preekstoel—Red.] “Sjoe! Weg!” Almal het oorgeskarrel na een plek, gesê: “Dis hulle. Dis daardie ou hekse, daardie ou langvinger, gevefde vingernaels!” En die ou hekse het daar ondertoe gekyk. En het by die venster uitgekyk, gesê: “Ja, dis hulle. Hulle staan daar.”

[Broer Branham klop vyf keer op die preekstoel—Red.] “Maak oop!”

¹⁶⁹ Ou Amram het uitgestap, die deur oopgemaak, gesê: “Wat wil julle hê?”

¹⁷⁰ Gesê: “Jy het 'n babatjie hierbinne en ons weet dit. En ons gaan dit neem.”

“Ons het geen babatjie om julle te gee nie.” Hulle het nie.

¹⁷¹ “Ons kom in elk geval in om te kyk, in elk geval. Ons is polisievrue. Sien ons wapens?” En dis 'n . . . Is dit nie iets vir 'n vrou om te wees nie? Maar: “Ons is polisievrue. Ons het ons regte van die owerheid!” Jy weet, ons het hulle nou hier. En so—so, toe gaan hulle af, gaan in. Hulle gaan in en keer die sofa om, en maak al die laaie oop, en gooi alles uit op die vloer, en neem al die lakens en skud hulle uit. En gaan met die trappe op en vind waar pappa 'n klein geheime plekkie het. Oral gekyk, maar hulle kon nie die babatjie kry nie.

¹⁷² Kon nie die babatjie kry nie, so hulle het nadergestap na die vrou en gevra. Wel, arme Jogébed wat daar gestaan het, haar gesig was wit. Hulle het nadergestap, gesê: “Kyk hierna! Ons

weet dat jy 'n—'n moeder is. Ons kan sê deur na jou te kyk. Ons weet jy is 'n vrou wat voed, en ons weet daardie babatjie is hier. Ons sal terug wees. Ons sal dit kry!" Uit by die deur het hulle gegaan. Die deur geklap, en uit het hulle gegaan.

Sy het gesê: "O, o, wat kan ons maak? Wat kan ons maak?"

¹⁷³ So Amram het gesê: "Bid." Is dit die ding om te doen?" [Die seuns en dogters sê: "Ja."—Red.] Is dit die ding? "Bid! Laat ons bid."

"O, o, o! Ek weet nie wat—wat om te doen nie. O!"

¹⁷⁴ So hy het gesê: "Nou, kyk, bly jy stil, en gaan jy en laat die babatjie weer drink. Ek gaan boontoe en bid."

¹⁷⁵ So hy gaan boontoe en hy bid. Hy het gesê: "Jehova, U het ore. Jehova, U het oë. Jehova, U kan hoor. U kan gebed antwoord. U het vir ons hierdie babatjie gegee. U het vir ons U belofte gegee. En U sal U belofte hou, en U sal daardie babatjie bewaar. En ek's seker!"

¹⁷⁶ Na gebed, baie moeg geword, het hy—hy net omgeval soos *hierdie* en aan die slaap geraak. [Broer Branham boots snork na—Red.] Hy was so moeg! Heeldag gewerk, en heelnag gebid. Hy was moeg. En weet julle wat het toe gebeur? Hy het aan die slaap geraak, en hy het 'n droom gedroom.

¹⁷⁷ Julle weet, God praat in drome, ook. Doen Hy nie? Sekerlik, doen Hy. Ja, Hy doen. Hy kan. Sien? En Hy praat in drome.

¹⁷⁸ O, toe hy wakker geword het, het hy gesê: [Broer Branham klap sy vinger een keer—Red.] "Dis reg! Ek moes daaraan gedink het. Dis wat ek moet doen." [Broer Branham het vyf keer op die preekstoel geslaan.] "Ek sal net niks daarvan sê nie."

Af met die trappe gaan hy. Hy het gesê: "Jogébed!"

"Ja, skat? O, ek's so moeg. Ek kan nie slaap nie."

"O, gaan slaap. Gaan slaap. Dis alles verby."

"Hoe weet jy?"

"O, ek weet net. Ek het net vertrou!"

¹⁷⁹ In plaas van pa, daardie aand, wat boontoe gaan om te bid, het hy onder in die kelder ingegaan. Hy was besig daaronder. Ek wonder wat hy gedoen het? Laat ons afglip en na hom kyk. Ek sien hom daaronder, gaan . . . [Broer Branham begin neurie, en slaan terwyl hy namaak om iets te bou—Red.] "Kap, kap, kap." [Broer Branham neurie.] Neem sy riet, en kyk daarna, draai dit en kyk of dit goed is. [Broer Branham neurie.] Klein Aäron het uitgegaan daardie dag, en 'n hele armvol van hulle bymekaar gemaak, hulle in die kelder neergesit, julle weet. [Broer Branham neurie.] "God sorg vir jou." [Broer Branham neurie.] "Outydse godsdienst, dit moet alles waar wees!" [Broer Branham slaan op iets.] Hulle rondom vasgebind.

Sy het gesê: "Amram, wat makeer jy?"

“Hallelujah! Niks, skat. Gaan aan.”

¹⁸⁰ [Broer Branham neurie—Red.] “Dis die outydse godsdiens.” [Broer Branham slaan weer.] “Dis die outydse godsdiens.” Bring dit *hiernat*oe, julle weet. “Dis die outydse godsdiens.” “Shhhhhhh,” dit alles verseël. “En dis goed genoeg vir my! Gee my hierdie ou. . .” Hy het iets gedoen.

¹⁸¹ Julle weet, na ’n week of twee verbygegaan het, die eerste ding waarvan jy weet, het hulle gewonder wat hy gedoen het.

¹⁸² So, een aand, toe hulle almal aan die slaap was, glip hy boontoe en bring hierdie dingetjie op boontoe, julle weet. Hy gaan op soos *hierdie*. En hy bring dit op boontoe. Hy lig die deken op, waar Jogébed, sy vrou, geslaap het, en hy glip dit onder die deken in. En klein Aärontjie en—en klein Miriampie was aan die slaap, julle weet; o, sy was ’n liefvallige dingetjie, was daardie klein dogtertjie, en so ook klein Aärontjie. So, hy het dit daaronder gesit. Hy het gesê: “Jogébed, skat.”

¹⁸³ Sy het gesê: “Was jy in die kelder aan die bid dié tyd van die nag, Amram?”

Gesê: “Nee. Ek was in die kelder, God aan die prys.”

Gesê: “Wat het jy gedoen?”

¹⁸⁴ Gesê: “Ek wil jou vertel. Nou, jy weet daardie ou hekse kom terug.”

“Ja.”

¹⁸⁵ “En ek wil vir jou sê wat ons gaan doen. Ons het nou die babatjie gehad vir drie maande, en ons moet ontslae raak daarvan.”

“O, Amram! Jy moet wát doen?”

“Ons moet ontslae raak van die babatjie.”

“Ontslae raak van die babatjie?”

“Ja.”

“O, jy’s wreed!”

“Nee, ek’s nie wreed nie. Nee, nee, nee. Ek weet wat ek doen.”

¹⁸⁶ “Wat bedoel jy? Wel, jy sal so erg wees soos Farao. Gaan ontslae raak van ons babatjie?”

“Ja, gaan ontslae raak van die babatjie.”

“O, ons kan nie!”

¹⁸⁷ “Luister nou. As ons dit hou, gaan ons dit verloor. En as ons dit gee aan die Een Wie dit vir ons gegee het, sal Hy dit vind.” Is dit reg? “Nou, as jy dit hou, gaan ons dit verloor.”

“Hoe gaan jy dit verloor?”

“Wel, daardie ou hekse gaan kom en dit kom haal.”

¹⁸⁸ En kyk, as jy daardie siel hou en voortgaan en lewe soos die wêreld, gaan jy dit verloor. Die hekse van die hel is agter jou

aan. En dis reg. Al hierdie ou dwaasheid van die wêreld en dinge daarbuite, dis net agter jou aan. As jy dit hou, sal jy dit verloor; maar as jy dit teruggee vir die Een Wie dit vir jou gegee het, sal jy dit vind en dit behou. Wat is dit nou? As ons dit hou, wat doen ons? [Die kinders sê: “Verloor dit.”—Red.] Verloor dit. As ons dit vir Christus gee, wat doen ons? Hou dit. [“Hou dit.”] Amen! Dis goed. Nou het julle reg geantwoord.

¹⁸⁹ Nou het hy gesê: “Jogébed, ons gaan dit verloor as ons dit hou. So, as ons dit teruggee—dit teruggee vir die Een Wie dit vir ons gegee het, dan sal ons dit hou.”

¹⁹⁰ Nou, jy het ’n siel. En, pappa en mamma, julle ook. Maar as julle dit hou, gaan julle dit verloor. Dis reg. Die hekse van die hel sal dit kom haal. Hulle is almal agter dit aan! Maar as julle dit teruggee vir die Een Wie dit vir julle gegee het, sal julle dit behou tot die ewige Lewe. [Broer Branham het drie keer op die preekstoel geslaan—Red.] Halleluja! Amen! Verskoon my, kinders, ek’s net outyds genoeg om te skree. As jy dit hou. . . Laat ons dit sê, almal saam. [Broer Branham en gemeente sê: “As jy dit hou, sal jy dit verloor. As jy dit teruggee vir die Een Wie dit vir jou gegee het, sal jy dit hou.”] Amen. [Broer Branham het drie keer op die preekstoel geslaan.] Onthou nou, gee dit vir Hom.

¹⁹¹ Nou laat ons dophou. O, sy begin huil. Sy het gesê: “O, wat gaan jy daarmee maak?” het sy gesê.

“Kyk hier, ek wil vir jou iets wys.”

“Wat het jy onder my bed daar?”

Gesê: “Kom ek wys jou.” En hy het dit uitgetrek.

“O, dis ’n klein rietmandjie!”

¹⁹² Dis ’n klein skippie, wat dit is. Het geen roer nie, dit het geen seil nie, het geen kanonne daarop nie, en tog gaan dit die kosbaarste vraag dra wat ooit deur ’n skip gedra is, tot op daardie tydstop. Hoor dit! Dit het geen kaptein of geen bemanning nie. [Broer Branham klap sy hande twee keer—Red.] Broer, ek ken ’n Skip soos daardie, vir ’n volwassene, ook!

¹⁹³ “O,” het sy gesê: “Am- . . . laat ek daarna kyk, Amram, laat ek sien.” Sy gaan hiernatoe.

¹⁹⁴ Gesê: “Kyk hier, het ’n klein dekseltjie daarop. Sien?” Hy lig die klein dekseltjie op.

Sy het gesê: “Sjoe! Stink! Uh! Sjoe! Goeiste!”

Gesê: “Ja, dit stink.”

“Hoekom?”

¹⁹⁵ “Ek het dit vol teer gegooi. Dis vol pik, oraloor.” Pik is teer, julle weet, so hulle het net pik oraloor dit gesit. Dis wat hy gekook het hieronder, en dit bo-oor hierdie riete gegooi het. Hy het met pik bedek. Gesê: “Sien, dan kan die water nie daar inkom nie.

Sien, dis oraloor verseël.” En gesê: “En dit kan net nie daar inkom nie, die water kan nie. Ek het dit met pik bedek.”

Gesê: “Sjoe! Ruik sleg!”

¹⁹⁶ Julle kinders weet wat teer is, wanneer hulle die straat regmaak: “O, daardie vreeslike reuk!” Maar dit—dit—dit hou die . . . Dit—dit maak al die krake in die straat toe. En dis wat hierdie doen, dit hou al die water uit.

¹⁹⁷ En dis wat gebed vir die gelowige doen. Dis wat daagliks die wêreld uit jou uithou, is wanneer jy jouself op jou knieë laat bedek met teer, en sê: “Here Jesus!” En die Bloed kom af, en Dit seël jou heeltemal, sodat die duiwel jou nie kan kry nie. Sien? Dis reg. Sien? So dan, o, baiekeer gaan die mense rond en sê: “Dis verskriklik,” maar, dit maak geen verskil nie, dit hou jou veilig. Dis die hoofsaak, bly veilig. Sê: “Jy’s outyds,” maar, dit maak nie saak nie, dit hou jou veilig.

“Wel,” gesê: “wat gaan ons doen?”

¹⁹⁸ “Goed,” gesê: “ek sê jou wat ons gaan doen. Ons gaan die babatjie neem, en ons gaan ’n klein afskeid hou. En ons gaan die babatjie neem en hom daarin sit, en hom buite op die Nylrivier sit.”

¹⁹⁹ “O! Nee! Nee! Nee! Amram, jy kan nie ons babatjie buite op die rivier sit nie.”

²⁰⁰ “Ja! Ja! Ek weet wat ek doen.” Sien, hy het ’n droom gehad, hy het geweet wat om te doen. Sien, God het hom instruksies gegee. Hy het geweet wat om te doen. Hy het hierdie gebou, en hy het gesien dit was die einste tipe van die ark wat Noag gered het destyds daar in sy tyd.

²⁰¹ So hy het gesê: “Kyk hier, ek het ’n klein gaatjie gesny reg aan die bokant daarvan, sodat hy kan asemhaal. Sien, hy kan sonskyn daardeur kry.”

²⁰² En julle weet, die ark in die Ou Bybel, lank gelede daar, dit was net so gemaak. En dit het ’n gat reg aan die bokant daarvan gehad, sodat jy kon insien, julle sien, en waar hy moes opkyk.

²⁰³ So, toe hierdie arme klein babatjie, naamloos, het nie eers enige naam gehad nie; klein, naamlose babatjie, en tog die oulikste klein babatjie in die wêreld.

²⁰⁴ Die volgende aand, toe hulle ingekom het, en hulle het gewag tot omtrent drie-uur in die oggend, en toe het hulle . . . Hy stap soontoe. En hy het klaar gebid. Hy gaan soontoe, en hy het gesê: “Nou komaan, Jogébed, staan op!”

²⁰⁵ En so het hulle klein Aäron en klein Miriam wakker gemaak. O, sy het soontoe gekom en haar arms omgesit, sy het gesê: “Pappa!” Klein Miriam, sy het gesê: “Jy gaan nie ons klein broertjie, babatjie neem nie, gaan jy, en dit in die Nyl sit waar al daardie krokodille is?”

206 En hy het haar haartjies teruggedruk soos *daardie*. En haar. . . Sy het mooi oë gehad, en mooi haartjies. En so het hy haar gesoen op die kant van die wang. Hy het gesê: “Skat, dit maak my ook seer. Dit maak my ook seer, maar ons moet dit doen.”

207 Julle sien klein seuntjies en dogtertjies, partykeer moet ons dinge doen wat ons soort van seermaak, maar ons moet dit in elk geval doen. Wanneer die meisies sê: “Haai, het jy al ooit ’n sigaret gerook?”

Jy sal sê: “Nee.”

208 “Wel, probeer een! O, ek’s jou vriendin, julle weet. Ja, probeer jy dit.”

209 Maar jy, dit mag ’n bietjie seermaak, maar sê: “Huh-uh. Ek wil dit nie hê nie.” Sien? Sien? “Ek wil dit nie hê nie.”

Sê: “Sal jy kom, saam met my gaan na die vertoning vanaand?”

210 “Nee, nee. Huh-uh. Ek gaan nie na vertonings toe nie.” Sien? Dit mag net ’n bietjie seermaak. Sien?

211 “O, jy’s net ’n ou ouderwedse.” Moenie jy dit glo nie. Mag net ’n bietjie seermaak. Draai net jou kop weg daarvan; dis die regte ding om te doen, julle sien. Doen dit altyd, doen die regte ding. Goed.

212 En nou, wanneer die meisies hierdie ou toondans goed leer soos *daardie*, en wil hê jy moet dit doen; sê jy vir hulle: “Nee, nee.” Jy doen dit nie, sien.

213 “O, wel, dis groot pret.” Jy gee nie om hoeveel pret dit is nie. Jy wil doen wat reg is, so doen jy altyd wat reg is. Nou, onthou julle dit nou net. Julle sal dit nie vergeet nie, sal julle?

214 Nou, nou wat het hulle gedoen? Hulle het toe die klein babatjie geneem, en daarnatoe gegaan. En klein Aäron het gekom, hy het gesê: “Pappa, wat gaan jy maak met ons babatjie?”

215 Hy het gesê: “Aäron, sit hier bo-op my skoot, skat.” Gesê: “Kyk, Aäron. As ons hierdie babatjie hou, wat gaan ons doen?” [Gemeente sê: “Dit verloor.”—Red.] “Dit verloor. Maar, as ons die babatjie teruggee in die hande van Hom wat dit vir ons gegee het, wat sal ons doen?” [“Dit hou.”] “Ons sal dit hou.” Dis reg.

“Maar hoe gaan jy dit doen, pappa?”

216 “Ek weet nie. Ek weet nie hoe dit gedoen gaan word nie, maar God gaan dit doen.” Sien?

217 En so, toe het hulle die babatjie daarin gesit, so gaan hy. En hier gaan hulle nou, hulle gaan na die deur toe. Hulle gaan na die deur toe, hy kyk *hierdie* kant toe in die straat af, *daardie* kant in die straat af. Daar’s nêrens, niemand wat kom nie. Gesê: “Komaan, Jogébed. Komaan, Aäron. Komaan, Miriam. Kom ons gaan.”

218 Hulle neem die klein arkie en gaan af na die klippe van die rivier. O, dis 'n lang tyd voor daglig. En hier kom klein Aäron, daaragter wat aan klein Miriam vashou, klein broer en sustertjie, hulle het gehuil. En arme ou Jogébed, sy gaan aan, sê. . . [Broer Branham maak na hoe Jogébed huil—Red.] “Sh-sh-sh-sh-sh! Hulle hou die straat dop. Wees versigtig. Sh! Wees versigtig.” Gaan af met die straat. “Sh-sh-sh! Wees versigtig.” Dra die klein babatjie. En moeder het die babatjie gedra, en—en pappa dra die ark.

219 Hulle het onder by die rivier gekom. O, dis 'n yslike groot rivier, tweede grootste in die wêreld, omtrent. En so, toe, yslike groot rivier, en vinnig, en net vol van yslike groot krokodille en alligators. O, hulle was vet. Sjoel! Hulle het hulle al daardie klein kindertjies gevoer. Hulle was net vet. En—en sy sê, Jogébed sê vir Amram, haar man, gesê: “O, wat as die alligators dit beetkry? Wat as die krokodille hierin dit aanraak?”

220 Gesê: “Moenie bekommerd wees nie. As hulle ooit hulle neus in daardie teer druk, sal hulle ver weggaan, sien. Dis waarom dit stink, sien. Hy sal sy neus optrek,” gesê: “hy kon nie mensvleis ruik nie, so hy sal weggaan. Die teer sal so erg stink totdat hy sal weggaan. Dit sal alles reg wees. Moet jy nie bekommerd wees nie.” So hulle. . . En sit dit daar neer, die klein arkie. En sy het gesê. . . “Nou laat jy die babatjie drink.”

221 So, die moeder neem die babatjie en laat dit drink, en sy laat die babatjie drink totdat dit sy ontbyt gekry het, vroeg in die oggend. En dan [Broer Branham maak drie keer 'n soen geluid—Red.] soen sy dit. En gesê: “Nou kan jy dit soen, Aäron.” En Aäron soen dit. En toe na Miriam toe gevat, en sy soen dit. En moeder soen dit, en: “O,” het sy gesê: “Ek net. . .”

222 “Nou, sh-sh-sh! Luister nou, ons moet soldate wees. Sien? Ons moet soldate wees. Nou wil julle almal dit weer soen?” Hulle almal soen dit, rondom, weer. Toe het hulle hom daarin gesit.

223 En moeder het die klein kombesie gemaak, en dit omgesit, en klein kussinkie. Sy het dit daarop gesit. Sy het gesê: “My dierbare klein babatjie, God seën jou.”

“Sh-sh-sh! Nou, God sal sorg daarvoor. Moenie jou bekommer nie.”

224 Die klein dekseltjie toegemaak. En die eerste ding waarvan jy weet, begin vader sy jas uittrek, sy hemp uittrek. Hier gaan hy, loop in die water in.

225 Wat dink julle gaan aan in die Hemel, gedurende hierdie tyd? Halleluja! Julle weet, wanneer dinge aangaan hieronder, gaan daar iets aan Daarbo, ook. Amen! Ek kan God sien opstaan van Sy Troon, oorstap, sê: “Gabriël! Gabriël! Waar is jy?”

Gabriël sê: “Hier is ek, Here.”

226 “Kom hier! Gaan vir jou iets wys!” Gesê: “Al julle Engele kom hiernatoe, ’n oomblik, ek wil vir julle iets wys. Ek het mense wat My glo. Ja, ek het mense wat My vertrou. Kom hier, ’n oomblik! Dis goed vir al julle Engele, om hierna te kyk. Kyk!”

“Waar is dit?”

“Reg daaronder. Kyk uit.”

“Ja, ja. Ja, ek sien dit.”

227 “Kyk net daaronder. Sien die rand van daardie—daardie—daardie riete daar, daardie klippe en dinge?”

“Ja.”

“Kyk daar!”

“Wat is dit?”

228 “Daar’s ’n man met sy hande op in die lug, op sy knieë, wat My aanroep. Daar is ’n moeder wat huil, en twee kinders wat huil. Hulle vertrou My tot die bittereinde. Gabriël, onthou jy toe jy ingegaan het? Onthou jy daardie man?”

229 “Ja, wat ek ontmoet het in daardie kamer daardie nag en met hom gepraat het. Uh-huh.”

230 “Hy vertrou My steeds. Ek het mense wat My glo! Ek het mense wat My tot die einde sal vertrou!” [Broer Branham slaan ses keer op die preekstoel—Red.] “Sien hom? Kyk na hom. Hy het so . . . Is dit nie dapper nie!”

231 Die vader loop in die water in, begin die klein bootjie uitstoot.

Ek kan Hom hoor sê: “Gabriël!”

“Ja, Here?”

232 “Roep tienduiseend Engele op die toneel. Gee hulle opdrag om dadelik te marsjeer. Roep op die Hemelleërskaars. Stuur hulle almal op-en-af, langs die relings van die Hemel, en plaas hulle oral op-en-af met die Nyl. Ek beveel dat geen krokodil daardie vrag sal aanraak nie! Niks sal dit aanraak nie! Moenie eens dat ’n stuk hout daar naby kom nie.” Halleluja!

233 Gabriël het gesê: “Dit sal gedoen word.” Goeiste! Hy het met die trompet geblaas! Tienduiseend Engele het bewapen!

“Die Loods. Waar gaan U wees, Here?”

234 “Ek sal op die ander punt wees.” Hy’s altyd aan die ontvangkant. “Ek sal onder by die ander punt wag. Ek het ’n doel. Wanneer mense My sal vertrou, het Ek iets, ’n doel; alles sal reg wees met hulle.” Goed, Hy gaan af na die ander punt.

235 Ek sien Moses . . . of klein Aäron en hulle, wat teruggaan met die straat, aan die huil. “Sh-sh-sh-sh-sh! Wees versigtig.”

236 En klein Miriam, sy staan steeds en dophou. Sy het gesê: “O! O!”

237 Gesê: “Komaan, Miriam, dit word daglig. Komaan, die hoenderhane kraai daglig. Komaan, dit word daglig. Komaan, skat, laat ons gaan!”

238 Gesê: “O, pappa, pappa! Asseblief, nog een keer. Laat ek net staan, laat my dit net dophou en laat ek sien wat gebeur. Ek sal na ’n rukkie weer by die huis wees.”

239 “O,” [Broer Branham klap sy vinger—Red.] “dis ’n goeie idee, Miriam. Dit mag goed wees. Staan jy net en hou dop wat gebeur.”

“Goed, ek—ek sal dit dophou.”

240 “Nou, jy kom vinnig huis toe na ’n rukkie. Kyk jy net wat gebeur. En kom jy, bring nuus vir ons, wat aangaan.”

“Goed, pappa.” En daar het hulle gegaan, moes opskud.

241 Klein Miriam, sy staan en sy hou dop. Eerste ding waarvan jy weet, word dit lig. “O, o, o, wat is dit wat daar opkom? Dis—dis ’n stomp. Nee. Is dit ’n alligator? O, hy het gedraai.”

242 Ha-ha! Wat het hy gesien? Hy het gesien wat baie mense nie sien nie. Sien? Daardie klein vraggie het gegaan, daardeur gedobber. Hulle het gedink dit het geen loods nie; hulle het gedink dit het geen kaptein nie. Dit het gehad. Hulle was almal rondom vergader.

243 Hier kom ’n klein krokodilletjie, sê: “O, kyk daar!” Hier kom hy, aangedryf soos daardie. Hy gaan . . . O, nee. Nee, nee. Hy kan nie naby aan daardie vrag kom nie.

Daarbinne het die bevryder, die verlosser gestaan, driemiljoen Jode wat vrygemaak moes word. [Broer Branham slaan vyf keer op die preekstoel—Red.] Al die duiwels in die hel kon hom nie aanraak nie. Afgedryf, hierdie klein ou teergemaakte arkie, af met die rivier.

244 Die eerste ding waarvan jy weet, beland dit in ’n maalkolk. “O!” het Miriam gesê: “O, nee! O, kyk daarna! Daardie maalkolk, kyk daarna! Kyk daarna, soos daardie!” Die eerste ding waarvan jy weet, meteens het dit net uitbeweeg.

245 Dis hoe dit gaan. Ons beland in ’n maalkolk, partykeer, hierdie klein bootjie. Moenie bekommerd wees nie. Daar is iemand wat die wag hou. “Die Engele van God trek ’n laer om dié wat Hom vrees.” Het tienduisend van hulle op die marsjeerlry nou.

246 Klein Miriam, sy gaan af, sy klim bo-oor hierdie groot rots, en sy klouter daaroor soos *hierdie*. En sy hardloop af, sy hou die ark dop. En gaan af onder *hierdeur*, en gaan deur hierdie klomp rotse. Naderhand haak dit vas daarbuite. Sê: “O! O, ek wonder!”

247 (Nou, haar pappa het vir haar gesê: “Nou moenie dat enigiemand jou dit sien dophou nie. As iemand naderkom, maak net asof jy glad nie eers daarna kyk nie, gaan net voort in ’n ander

rigting. Moenie—moenie maak asof jy dit glad nie eers dophou nie, gaan net aan.” “Goed,” het sy gesê.)

²⁴⁸ Sy gaan aan af met die oewer. Dit haak vas. Eerste ding waarvan jy weet, is daar ’n groot groep vissermanne. En sy maak net asof sy net ’n klein dogtertjie is wat aanstap. Rondom, tienuur in die dag nou, julle weet, so sy het net aangestap langs die rivier. En sy het haar oog agter haar gehou, sywaarts, gekyk waarheen dit gaan.

²⁴⁹ Naderhand gaan sy by nog ’n groep verby. Net bly dophou; gaan ’n bietjie verder aan. Bly voortgaan, ’n bietjie verder gaan.

²⁵⁰ Naderhand kom sy by ’n yslike groot muur. “O, goeiste, dit gaan agter hierdie muur in!” Wat kan sy maak? Sy weet nie wat om te doen nie. So, sy kan nie oor die muur kom nie, so sy loop net uit in die water en trap daar bo-oor soos *hierdie*, en kruip bo-oor. Sy kom daar oorkant, en sy hou aan loop.

²⁵¹ Die eerste ding waarvan jy weet, is sy in ’n pragtige tuin. Blomme blom oral, en dis so mooi. Nou luister ’n oomblik. Nou hou dop, klein dogtertjies. Mooi blomme, en, o, die bome is almal gesnoei. Dit het so mooi gelyk! Dis ’n park. “O,” het sy gesê: “kyk daar, daarna! O, goeiste! Ek’s in die paleispark, Farao se paleis, in die park. Wat gaan ek hier doen? As hulle my ooit hierbinne vang, o, goeiste, wat sal hulle met my maak?”

²⁵² En sy kyk. Daar gaan die klein arkie, en dit stop soort van daar in die water, en begin ronddryf, buite in die water. Ek wonder hoekom? En sy hoor iemand praat. Sy glip terug in die bosse in. Sy het gesit, en uitgekyk soos *daardie*, julle weet, klein Miriam het begin uitkyk, dit gesien.

²⁵³ Eerste ding waarvan julle weet, hier kom ’n paar yslike groot sterk donker mans wat ’n afdak dra soos *hierdie*. En die diensmeisies wat agterna kom, en hulle sing. En hier kom ’n vrou, en sy het ’n groot goue band om haar kop, met ’n groot slang met sy mond oop (soos *daardie*) aan die voorkant daarvan. En sy’s ’n aantreklike vrou, en sy kom af. Sy het baie mooi klere aan, en goed. En ek hoor een van die diensmeisies sê: “U majesteit, dink u die water sal warm wees vanmôre?”

²⁵⁴ Miriam het gesê: “‘Majesteit’? O, dit moet koninklikes wees, so dit moet in die park wees. En as hulle my hierbinne vang, wat sal hulle vir my doen?”

²⁵⁵ Goed, sy kom verder af. En hierdie groot donker mans wat die paal dra soos *hierdie*, loop af na die rand van die water soos *daardie*, en sy glip haar skoene uit. En een diensmeisie het die handdoeke gehad, en die ander het die seep gehad. En sy het afgegaan vir haar oggendbad. So sy gaan daar af en sy begin om—om gereed te maak vir haar bad. Sy glip haar skoene uit. Sy het gesê: “Ek sal my tone in die water steek en kyk of dit al warm is. O, dis net lekker, net . . . Wat is dit daarbuite?”

256 “O!” Miriam, het klein Miriam gesê: “O! Uh-oh, sy het klaar daardie ark gesien.”

“O,” het sy gesê: “is dit ’n krokodil?”

257 Een van daardie groot sterk mans het gesê: “Net ’n oomblik, ek sal uitvind.” Plas, plas, plas, loop uit in die water in. Dit so opgetel, en ingeloopt. Gesê: “U majesteit!” Gee dit vir die diensmeisie. En die diensmeisie neem dit soontoe en gee dit so vir haar, en sy sit dit neer.

258 Sy het gesê: “Wat is dit? Sjoë, stink! Het teer oraloor dit. Kyk hier, dit het ’n gat aan die bokant daarvan.”

259 En Miriam het gesê: “O! O, daar gaan my klein boetie! Daar gaan my klein boetie!”

260 En hulle maak dit so oop soos *hierdie*. “O, dit was ’n babatjie!” En dit begin. . . Die mooiste klein babatjie in die wêreld! En, o, ’n God Wie haat kon veroorsaak, kon liefde veroorsaak; en al die liefde wat Hy in ’n menslike hart kon plaas, ’n moeder vir ’n kind, het Hy in daardie meisie se hart geplaas. En sy—sy het gesê: “Dis een van die Heb- . . . Ek weet wat dit is. Dis daardie siek pa van my! Hy’s so gemeen! Hy het al daardie Hebreeuse kinders laat doodmaak. En een van daardie moeders het net haar babatjie uitgegooi, net verwag dat dit sou beland waar dit sou. O, hy’s boos! Wel, hy sal nie hierdie een doodmaak nie, want hierdie een is myne.” Uh-huh, sien julle hoe God dit doen?

261 Sy het hom opgetel, en [Broer Branham maak ’n soengeluid—Red.] sy soen hom. En die babatjie het gehuil. En toe dit gehuil het, het dit net haar hart warm gemaak. Sy het gesê: “Arme dingetjie.” Gesê: “Ek sal hom neem en ek gaan hom noem. . . Ek gaan vir hom ’n naam gee.” En dis waar hy sy naam gekry het.

262 Wat was sy naam? [Gemeente sê: “Moses.”—Red.] Moses. En *Moses* beteken “uit die water gehaal.” Sien?

263 Sy het gesê: “Nou sal ek hom Moses noem, en hy sal my eie babatjie wees. Ek sal hom hou.” Maar nou het sy gesê: “Maar ek is ’n jongmeisie, ek kan hom nie voed nie. Ek—ek—ek het geen manier om hom te voed nie.” Hulle het nie die bottels en dinge toe gehad nie. Vroue het nie sigarette gerook en soos hulle nou doen nie, julle sien, en hulle self vergiftig nie. So gesê: “Wel, as jy weet van ’n. . .” Gesê: “Wat, wat sal ek doen?” So sy het gesê: “Ek. . .”

264 Een van hulle het gesê: “Ek sal u sê, u majesteit, ek sal ’n voedsel vir u babatjie vind.”

“O,” het sy gesê: “dis baie gaaf.” Klein. . .

265 Iets het gespreek, ’n Engel wat daar by die bos gestaan het, gesê: “Miriam, daar’s jou kans! Daar’s jou kans!” [Broer Branham het agt keer op die preekstoel geslaan—Red.] Klein

Miriam het uitgehardloop. Gesê: “Moenie jy nou iets sê nie, moenie laat agterkom nie. Gaan jy uit en sê jy sal ‘n voedster’ kry, en gaan kry jou moeder.”

Goed, so sy het dit gesê. Sy het gesê: “U majesteit!”

266 Nou, gewoonlik, sou sy gesê het: “Wat maak jy hier?” Maar, sien, God het dit oraloor bedek. Waarom? Hy het tienduiseend Engele daar aan die marsjeer. Sien? Sy program gaan uitwerk. Hy het tienduiseend Engele gehad wat daar gestaan het.

267 So, die eerste ding waarvan julle weet, gesê jou . . . gesê: “Ja, skatjie, wat doen jy hier?”

268 Sy het gesê: “Ek het u net met die babatjie gesien.” Gesê: “Ek weet waar daar ‘n goeie moeder is wat na u babatjie kon kyk vir u.”

269 Sy het gesê: “Gaan, kry haar, en sê vir haar ek sal haar driehonderd dollar ‘n week gee om na hierdie babatjie te kyk, en ek sal haar ‘n hele stel kamers gee oorkant in die paleis. En as jy weet waar daar ‘n Hebreeuse vrou is, wat ‘n voedster is, wat hierdie babatjie kan voed. Hierdie is my babatjie.”

Gesê: “Ja, u majesteit, ek sal vir u een kry.”

270 Gesê: “Nou, wag ‘n bietjie! Voor jy in die kasteel ingaan, moet jy ‘n wagwoord hê. Sien, jy ken nie die wagwoord nie. Elke dag het ons ‘n wagwoord. Nou, die wagwoord vandag, weet julle wat dit was? ‘n Hooivurk en ‘n vag hooi.” Gesê: “Dis wat jy moet sê om deur die hek te gaan.”

271 So klein Miriam stap af huis toe, vinnig as wat sy kon, en spring oor die muur, af op die straat, en af na *hierdie* kant, en af na *hierdie* kant, en so vinnig as wat sy kon gaan. Sy het by die huis ingehardloop.

272 En—en Amram het pas huis toe gekom, en Jogébed. En, o, hulle was bedroef, gewonder wat aangegaan het. Sy het gesê: “My arme babatjie! My arme babatjie!” Sy . . .

273 Hy het gesê: “Luister nou net.” Gesê: “Ek het netnou verbygekom daaronder op die straat, en daardie arme moeder het almal wakker gehou heeldag. Hulle het regdeur hierdie buurt gekom vanmôre, en hulle het elke babatjie se kop stukkend geslaan wat daar in die buurt was.” En gesê: “Hoe hulle geskree en gehuil het! Nou, weet nie, jou babatjie, waar dit is nie. Waar ons babatjie is, God sal daarvoor sorg.”

274 Net toe het iets gegaan . . . [Broer Branham klop vier keer op die preekstoel—Red.] “O! O! Daar is hulle, by die deur nou.” So, hulle het gegaan en gekyk. Nee, dit was nie. Dit was Miriam.

275 Sy het gesê: “O! O, Miriam! Kom in, skat! Wat het gebeur met die babatjie?”

Sy het gesê: “Moeder, ek’s so honger.”

Gesê: “Maar wat het gebeur met die babatjie?”

276 Gesê: “Ek’s omtrent dood van die honger, moeder.” Gesê: “O, prys die Here! Halleluja! Ek’s omtrent dood van die honger, moeder.”

Gesê: “Maar wat het gebeur met die babatjie?”

277 Gesê: “Moeder, ek’s so honger ek kon alles in die huis opeet.”

278 Gesê: “Ons sal vir jou iets kry om te eet, maar wat het met die babatjie gebeur?” [Broer Branham slaan drie keer op die preekstoel—Red.]

279 Gesê: “O, die babatjie makeer niks, moeder. Gee my iets om te eet. O, ek’s so bly!”

“Maar wat het daarmee gebeur?”

280 “Wel, gee my iets om te eet, ek’s net omtrent dood van die honger.” Kan julle julle dit voorstel?

281 Sy het gesê: “Miriam! Hierdie is jou moeder en vader. Waar is die babatjie?” [Broer Branham het drie keer op die preekstoel geslaan—Red.]

282 Sy het gesê: “Moeder ek het jou gesê. Die babatjie, ek het dit gesien, en dit makeer niks. Nou, moeder, gee vir my iets om te eet; ek gaan dood van die honger. Julle weet, ek’s—ek’s net omtrent dood van die honger.” Soos julle is wanneer julle by die huis kom van die skool af, julle weet; o, moet net iets kry.

So, sy het gegaan en vir haar ’n toebroodjie gaan haal. Gesê: “Sê my nou.”

283 En sy wat gaan: “H’m, h’m, h’m,” geëet, julle weet, so. Gesê: “Moeder?”

Gesê: “Ja, wat het met die babatjie gebeur?”

284 “Wel,” gesê: “moeder . . .” Sy het haar storie vertel. En gesê: “Moeder, gaan haal jy jou beste klere uit, en kry jou tas gepak, want jy gaan die babatjie óppas.” O! O! O!

“Wat?”

285 As jy dit verloor, sal jy dit weer vind. Is dit reg? As jy dit hou, sal jy dit verloor. As jy dit gee, dit verloor, sal jy dit vind. Is dit reg?

286 En klein Miriam wat net eet. Gesê: “Ja.” Gesê: “Jy gaan na die paleis toe vandag. En nie net dit nie, maar jy gaan, is gegee, gaan driehonderd dollar ’n week gegee word, en die beste kamers in die nasie, om vir jou eie babatjie te sorg.”

287 Eerste keer in die hele geskiedenis van die wêreld waar ’n moeder ooit betaal is om haar eie babatjie te voed. Sien hoe God dit doen? [Broer Branham klap sy hande drie keer—Red.] Halleluja! Haar eie babatjie voed, en driehonderd dollar ’n week daarvoor gekry, en die beste kamers in die land. God doen dinge, doen Hy nie? Betaal dit om te bid? [Gemeente sê: “Ja.”] Is dit goed om te bid? [“Amen.”]

²⁸⁸ So, sy het haar klein tassie gereed gekry. Ons sal nou opskud, ons gaan binne 'n minuut afsluit. So ons . . . Sy het haar tas gereed gekry, en sy het met die pad afgegaan, net so vinnig as wat sy kon. En die eerste ding waarvan julle weet; groot ou wag wat daar staan met sy yslike groot spies, gesê: "Wie gaan daar?"

Sy het gesê: "'n Hooivurk en 'n vrag hooi."

"Gaan deur." Sien hoe God dinge doen?

²⁸⁹ Na die volgende wag gegaan. Daar het hy sy swaard uitgetrek, gesê: "Wie is jy? Wie gaan daar?"

Gesê: "'n Hooivurk en 'n vrag hooi."

Gesê: "Gaan deur." Goeiste! Sien hoe God dinge doen?

²⁹⁰ Gaan op, gaan kyk deur die paleis; begin opgaan, en al die koninklikes kom uit, trek hulle swaarde uit. "Wie gaan daar?"

Gesê: "'n Hooivurk en 'n vrag hooi."

"Gaan maar in."

²⁹¹ Eerste ding waarvan jy weet, het 'n man uitgestap, gesê: "Is jy die dametjie waarvoor haar majesteit wag?"

"Ja."

²⁹² "En is hierdie die voedster vir die babatjie wat vanoggend gevind is?"

"Ja."

²⁹³ Gesê: "Wel, bring haar in." So sy bring die babatjie in . . . of bring die moeder in.

²⁹⁴ En—en die—die prinsessie stap uit, en sy het gesê: "Weet jy enigiets van babas?"

Sy het gesê: "Ja, u majesteit."

Sy het gesê: "Kyk na hierdie babatjie. Is hy nie pragtig nie?"

"Ja, u majesteit. Ja."

Gesê: "Kan jy weet hoe om 'n babatjie te voed?"

"Ja, u majesteit. Sekerlik."

²⁹⁵ "Wel," gesê: "Ek sal jou jou betaling gee van driehonderd dollar 'n week." Hum! Was God nie goed nie? En gesê: "En jy kry die beste kamers in die paleis, en jou maaltje sal na jou toe gestuur word. Jy sal nie eers hoef uit te kom en jou eie maaltje gaarmaak nie." Gesê: "Nou, hier's die babatjie, wees versigtig. Moet dit nie laat val nie."

"O, moenie bekommerd wees nie, ek sal nie. Moenie bekommerd wees nie, ek sal dit nie laat val nie."

"Sorg jy baie goed daarvoor."

²⁹⁶ "Moenie bekommerd wees nie, ek sal. Dit sal die héél beste sorg kry." Sekerlik, dit was haar eie, sien. "Ek sal dit die héél beste sorg gee."

“Sien jy dis ’n baie mooi babatjie?”

“Báie mooi,” het sy gesê.

“Goed.”

²⁹⁷ Toe het die deur gegaan, vir Miriam, en moeder, en klein Moses. En toe die deur toe was, het sy oral rondgekyk. Sy het gesê: “Tsk-tsk-tsk! En sy het gedink jy was *haar* babatjie. Ha-ha-ha-ha!” O, goeiste! Sy het dit gesus.

²⁹⁸ Wat het sy gedoen? Sy... As sy dit sou gehou het, wat sou sy gedoen het? [Gemeente sê: “Dit verloor het.”—Red.] Want, sy het dit teruggegee vir die Een Wie dit vir haar gegee het, en sy (wat?) het dit gevind, en sy kon dit hou. Nou wat gebeur as ons verloor... As ons ons siel hou, wat gebeur? [“Ons verloor dit.”] En as ons dit teruggee aan die Een Wie dit vir ons gegee het, wat sal dan gebeur? [“Ons sal dit hou.”] Ons sal dit hou. Is dit reg?

²⁹⁹ Hoeveel van julle wil graag opkom om die altaar en bid? Sal julle dit graag wil doen? Sal julle graag wil hê Jesus moet sorg vir julle soos Hy vir hulle het, klein babatjie? Hoe... Laat ons almal, klein kindertjies, vergader om die altaar hier nou. Sal julle dit doen? Kom reg rondom, kniel om die altaar. Laat ons bid, almal van julle. Al die kinders kom nou hiernatoe. Het julle van my storie gehou hieroor? [Gemeente sê: “Ja.”—Red.] Het julle daarvan gehou? Goed, kom julle nou net nader om die altaar. Kom nou. Kom al julle kinders, kniel om die altaar, kniel net daar op—net daar op die altaar. Dis reg. Al julle kleintjies aan die agterkant, kom nou hier, ons gaan bid. Goed. Wil julle kom en bid. Kom op en kniel om die altaar. Dis reg. Nou, dis goed. Dis net baie goed.

³⁰⁰ Nou, die moeders, wil julle ook kom, en vaders, wil julle almal kniel in die gang?

³⁰¹ Nou wil ek vir julle kinders iets vra hier. Kyk. Glo julle dat Jesus julle liefhet net soos Hy Moses het? Glo julle dat Engele oor julle die wag hou soos hierdie? Nou, God het vir jou ’n siel gegee. Het Hy nie? Nou, as jy jou siel hou, wat sal daarmee gebeur? [Die kinders sê: “Dit verloor.”—Red.] Gaan dit verloor. Maar as jy dit teruggee vir Jesus vanmôre, dan wat gaan jy maak? [“Dit hou.”] Gaan—gaan dit hou. Jy wil red. Nou jy wil jou siel red, wil jy nie? En julle wil grootword om regte moeders en regte dames te wees, wil julle nie; en regte mans, predikers, ensovoorts? Wil julle dit nie doen nie? Nou, as jy wil, gee dan jou siel vir Jesus. Hier’s die manier om dit te doen. Jy sê: “Liewe Jesus, dit is al wat ek het om vir U te gee, is my siel, maar hou U oor my die wag soos U oor Moses het.”

³⁰² Nou, as sommige van julle oueres ook wil kom en kniel, sommige van julle moeders, miskien, dat julle miskien hier wil kniel vanmôre. Wel, dis oop vir julle, ook. As jy wil, kom, kniel net hier langsaan. Die goed. Hier kom ’n moeder met haar klein seuntjie. Sou iemand anders?

303 'n Vader, pappa, enige van julle, as jy 'n man wil wees wat bid soos Amram was, kom kniel, jy, ook.

304 Moeder, as jy soos Jogébed wil wees, wel, kom jy ook net reguit op, kniel.

305 Sekerlik, dis vir almal. Want, wat? Jy het ook 'n siel. As jy dit hou, wat sal gebeur? [Die gemeente sê: "Dit verloor."—Red.] Dit verloor. En as jy dit teruggee vir die Een Wie dit vir jou gegee het, wat sal gebeur? ["Dit red."] Sal jy dit red, tot ewige Lewe. Dis reg. Nou, sal julle nie rondom vergader nie, almal van julle wat nou wil, en laat ons bid saam met hierdie kleintjies, en saam met ons, saam met almal nou.

306 Moedersdag, 'n wonderlike dag. En miskien vanaand, mag ek my onderwerp verander en aangaan vanaand en vertel wat daardie moeder gedoen het, hoe daardie moeder gemaak het. Sy was die een wat haar klein seuntjie geleer het om die hele Israel na die beloofde land te lei. O, sy was 'n ware moeder. Was sy nie 'n ware moeder nie? [Die kinders sê: "Ja."—Red.] Nou, jy het ook 'n ware moeder, en moeder bid vir jou. Hy was 'n ware pappa. En pappa bid vir jou. En nou gaan ons almal saam bid, en vir Jesus vra om ons te help.

Broer Neville, sal jy saam met ons kom kniel?

307 En laat ons ons hoofde buig, oral. Nou Suster Gertie. . . [Die pianiste begin speel *Bring Hulle In*—Red.]

308 Dierbare Hemelse Vader, hierdie klein, eenvoudige storietjie vandag, oor die lank gelede, vergange dae, waar 'n ware vader en moeder, of 'n ware gelowige, na U gekom het en hulle U aanbid het. Hulle het U geglo. Daar was 'n nood in die land in daardie tyd. En hoe weet ons daar is nie 'n moderne klein Moses wat hier kniel vanmôre nie! Hoe weet ons daar is nie 'n moderne klein Miriam ook is wat hier gekniel is vanmôre nie, die profetes!

309 O Liewe Vader, hierdie klein kindertjies het U lief, en hulle kom, kniel by die kruis, herken dat hulle 'n siel het wat gered moet word, en hulle gee dit nou vir U. Want ons het so pas gelees in U Woord: "As jy dit verloor, sal jy dit vind; en as jy dit hou, sal jy dit verloor." En, Vader, hulle wil nie hulle siel vir hulleself hou nie. Hulle wil nie vir hulleself lewe nie. Hulle wil hulle siel vir U gee, sodat, deur dit te gee, hulle Ewige Lewe sal vind. Skenk, skenk dit, Here.

310 Seën al hierdie klein seuntjies en dogtertjies om die altaar. Seën die moeders en vaders wat hier is vanmôre. O, mag U liefdevolle genade en barmhartigheid op hulle almal rus. Vergewe ons, Here, van al ons sondes en tekortkominge. Neem siekte uit ons midde.

311 Stuur die Engele! Halleluja! God, U Wie Gabriël beveel het, en tienduise Engele het begin marsjeer; hoeveel meer Engele kom nie, wanneer hulle hierdie arme klein kindertjies sien kniel

het by hierdie altaar vanmôre nie! Oral rondom, oor hierdie altaar en deur hierdie kerk, staan die Engele van God. Die Engel met die pen is hier, wat hulle name neerskryf in 'n boek. Hulle verloor hulle siele, sodat hulle dit in Christus kan vind! Skenk dit, Here.

³¹² Mag, van hierdie dag af, vorentoe, hulle lewens liefdevol en nederig wees. Mag hulle gehoorsame kinders aan hulle ouers wees en aan hulle Hemelse Vader, tot die dag wanneer U hulle Huis toe roep. Lei hulle in hulle bootjie, af deur elke maalkolk. Elke keer wat dit vashaak in die bosse, mag die Engele van God dit wegstoot tot in die vloeiende strome van God se liefde. Skenk dit, Here. En aan die einde van die pad, mag hulle 'n liefdevolle Tuiste vind, en hulle moeder en hulle geliefdes daar in die Heerlikheid, waar God in die poort staan om te verwelkom, daardie dag. Skenk dit, Vader.

³¹³ Vergewe ons van al ons sondes en oortredinge. En help ons van hierdie dag af om geheel aan U te behoort. Ons vertrou hierdie kindertjies toe in U hande nou. En hierdie moeders saam met hulle, Here, dat hulle die regte soort moeders op hierdie Moedersdag sal wees, hierdie herdenkingstyd wat gegee is vir moeders. En mag hulle, van hierdie dag af, beter moeders wees. Mag die kinders beter kinders wees. Mag ons almal beter wees, Here, en U meer dien. Skenk dit, Vader, want ons vra dit in Jesus Naam. Amen.

Nou laat ons 'n koortjie sing.

³¹⁴ Glo julle dat Jesus julle gered het? Wil julle hê Jesus moet nou oor julle waghoe, terwyl julle opstaan? Steek op jou hand na Hom, soos *hierdie* nou. Ek wil hê julle moet omdraai na pa en ma, en almal van hulle. Draai om na *hierdie* kant. Nou kyk hier, ma en pa. Al julle klein dogtertjies en seuntjies staan op. Nou, hoeveel aanvaar Jesus Christus as julle Verlosser, en julle gaan Jesus nou van hieraf vertrou, om vir jou te sorg soos Hy vir klein Moses het, laat ons julle hande sien gaan. Elkeen van julle nou. Dis goed! Wat het nou gebeur? As jy jou siel hou, doen jy wat? [Gemeente sê: "Verloor dit."—Red.] Verloor dit. Maar as jy dit vir Jesus gee, wat sal gebeur? ["Dit hou."] Jy hou dit. Nou, wat as Jesus julle nou het vanmôre? En julle is nou Jesus s'n, is julle nie? Julle is Jesus se klein seuntjie en dogtertjie.

³¹⁵ Kyk na hierdie kleintjies wat hier staan in trane. Sê vir my God weet dit nie? Amen. Die mans en vroue van môre! Staan.

Bring hulle in uit die sondeveld;
Bring hulle in, bring hulle in,
Bring die kindertjies na Jesus.

"O, Hoe Lief Het Ek Jesus!" Nou komaan!

O . . . (almal van julle) . . . hoe lief het ek Jesus,
 (steek ons hande op nou)
 O, hoe lief het ek Jesus,
 O, hoe lief het ek Jesus,
 Omdat Hy my eerste liefgehad het.

³¹⁶ Is dit nie mooi nie? Nou, *Jesus Is Lief Vir Die Kindertjies Van Die Wêreld*. Gee vir ons die akkoord, suster. Nou draai julle almal reg rondom na hierdie kant, na my toe, julle klein dogtertjies. Ek wil sing *Jesus Is Lief Vir Die Kindertjies Van Die Wêreld*. Hoeveel ken dit? Goed, laat ons dit nou sing.

Jesus is lief vir die kindertjies,
 Al die kinders van die wêreld;
 Rooi en geel, swart en wit, hulle's kosbaar vir
 Hom,
 Jesus is lief vir die kindertjies van die wêreld.

³¹⁷ Nou, almal van julle is nou in die leër. Het julle dit gewee? Weet julle julle is in God se leër? Nou, kyk julle nou reguit na my. En sing dit saam met my, want julle is nou soldate. Weet julle dit? Soldate van die kruis! Nou: "Ek is nie 'n stap- . . ." Ken julle daardie een? Goed. Goed, lang tyd gelede, ou Sondagskoollied wat ek geleer het. "Ek is nie . . ." Nou julle, saam met my nou. [Broer Branham maak bewegings terwyl hy die woorde sing van *Ek's Jesus Se Soldaatjie*—Red.]

Ek is nie 'n stapsoldaatjie nie,
 'n Rysoldaatjie nie, 'n skietsoldaatjie nie;
 Ek is nie 'n vliegsoldaatjie nie,
 Maar ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer.

Ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer,
 O, ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer!

Kom saam met my nou. Almal saam nou. Nou!

Ek is nie 'n stapsoldaatjie nie,
 'n Rysoldaatjie nie, 'n skietsoldaatjie nie;
 Ek is nie 'n vliegsoldaatjie nie,
 Maar ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer.

³¹⁸ Glo julle julle kan dit self sing? Kom hiernatoe, dogtertjie, kom net hiernatoe. Nou wil ek hê julle moet almal dieselfde bewegings maak wat ek maak. Kom om, agter die altaar hier, nou. Kom net hiernatoe. Elkeen van julle, beweeg reg op na hier waar ek is, sien. Marsjeer hiernatoe; niemand bly van die altaar af nie. Kom reg op hiernatoe saam met my. Dis reg. Reg. Net soos *hierdie*. Nou draai om soos *hierdie*, kyk na hierdie gehoor, soos *hierdie*. Dis reg. Ek wil vir julle wys wat goeie seuntjies en dogtertjies doen na hulle Jesus ken. Nou, kom reguit terug hiernatoe, seuns en dogters. Nou julle is . . . Dis reg. Nou kyk daarbuite.

319 Nou wanneer ek sê: “Ek is nie ’n stapsoldaatjie nie,” julle . . .
 “stapsoldaatjie nie,” stap julle, ook. Wanneer ek sê: “Ek is nie
 ’n rysoldaatjie nie,” doen julle dieselfde goed wat ek doen. Nou,
 bly agter weg van my, ver agter nou, maak plek. Ver agter, ver
 agter, nou’s julle gereed. Nou komaan, laat ons dit sing. [Broer
 Branham en kinders doen bewegings terwyl hulle sing—Red.]

Ek is nie ’n stapsoldaatjie nie, (Kyk!)
 ’n Rysoldaatjie nie, ’n skietsoldaatjie nie;
 Ek is nie ’n vliegsoldaatjie nie,
 Maar ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer.

O, ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer,
 Ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer! (Gereed!)

Ek is nie ’n stapsoldaatjie nie,
 ’n Rysoldaatjie nie, ’n skietsoldaatjie nie;
 Ek is nie ’n vliegsoldaatjie nie,
 Maar ek is Jesus se soldaatjie, ja meneer.

320 Amen! Staan net stil. Hoeveel hou daarvan? Sê: “Amen.”
 [Gemeente sê: “Amen!”—Red.] Dis reg.

321 Nou Hemelse Vader, seën hierdie kindertjies vandag. Hulle is
 U s’n, Here. Hulle het hulle lewens vir U gegee. Hulle hoor die
 storietjie van Moses en hoe U hom beskerm het. Hulle hoor van
 ’n goeie moeder en ’n goeie vader wat hulle gehelp het en hulle
 grootgemaak het. En so het hierdie kindertjies goeie moeders en
 vaders. En ek bid, Vader, dat U oor hulle sal waak en hulle met
 die stroom van tyd sal afstuur, en mag die Engele van God hulle
 beskerm. Gee . . . En wees dan aan die ontvangkant, om hulle te
 ontvang in die laaste dae, Here, in U Koninkryk in. Ons vra dit
 in Christus se Naam. Amen.

322 Nou mag julle teruggaan na julle sitplekke en vir pappa en
 mamma vertel hoe goed julle voel. Amen.

323 “Al die dae van hulle swerftog is hulle gelei.” Ken julle
 daardie een, ook.

. . . van hulle swerftog is hul gelei,
 Na die land van belofte is hul gelei;
 Deur die hand van die Here in getrouheid gelei,
 Tot aan Kanäansoewer is hul gebring.

Almal!

Die teken van die vuur in die nag,
 En die teken van die wolk bedags,
 Wat bokant hang, nes vantevoor,
 Soos hul reis op ons pad,
 Sal ’n gids en leidsman wees,
 Tot die wildernis verby is,
 Want die Here, onse God, in Sy eie goeie tyd
 Ons oplaas sal lei na die lig.

³²⁴ Hoeveel is siek vanmôre en verlang gebed? Laat ons jou hand sien. Siende dat ons 'n bietjie laat is, miskien sal ons ons genesingsdiens uitstel na vanaand. En net 'n woord van gebed doen nou, omdat ons 'n bietjie laat is.

³²⁵ Het julle die klein storietjie geniet? [Gemeente sê: "Amen!"—Red.] Dink julle dit was goed vir die klein kindertjies? ["Amen!"] Ja. Ons—ons gaan baiekeer by hulle verby. Ons moet dit nie doen nie. Sien, ek kry nooit kans om Sondagskool te onderrig nie, en vanmôre was 'n tyd om met hulle te praat. Ek wou julle nie moeg maak nie, maar ek wou vir julle hierdie storietjie vertel.

³²⁶ Onthou, kindertjies, dis nie 'n ou klein storietjie wat julle enige plek lees nie. Dis Waarheid. Dis die waarheid! God het dit gedoen. En Hy's nou met *julle*. Goed.

³²⁷ Laat ons nou ons hoofde buig, terwyl ons ons verdagingslied sing, stadig: "Neem die Naam van Jesus met jou, as 'n skild teen elke vyand." Goed.

Neem die Naam van Jesus met jou,
Kind van droefheid en van wee.

ONDERRIG OOR MOSES AFR56-0513
(Teaching On Moses)

Hierdie Boodskap deur Broer William Marrion Branham, oorspronklik gelewer in Engels op Sondagoggend, 13 Mei 1956, by die Branham Tabernakel in Jeffersonville, Indiana, V.S.A., is geneem vanaf 'n magnetiese bandopname en onverkort gedruk in Engels. Hierdie Afrikaanse vertaling is gedruk en versprei deur Voice Of God Recordings.

AFRIKAANS

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, SOUTH AFRICA OFFICE
58 DISA ROAD, ADMIRAL'S PARK, GORDON'S BAY 7140 WESTERN CAPE
REPUBLIC OF SOUTH AFRICA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Kopiereg kennisgewing

Alle regte voorbehou. Hierdie boek mag gedruk word op 'n tuisrekenaar vir persoonlike gebruik of om uitgegee te word, gratis, as 'n middle om die Evangelie van Jesus Christus te versprei. Hierdie boek kan nie verkoop word, op groot skaal gereproduseer word, op 'n webtuiste geplaas word, in 'n opsoekstelsel geberg word, vertaal word in ander tale, of gebruik word om fondse in te samel, sonder die uitdruklike geskrewe toestemming van Voice Of God Recordings®, nie.

Vir meer inligting of vir ander beskikbare material, kontak asseblief:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org